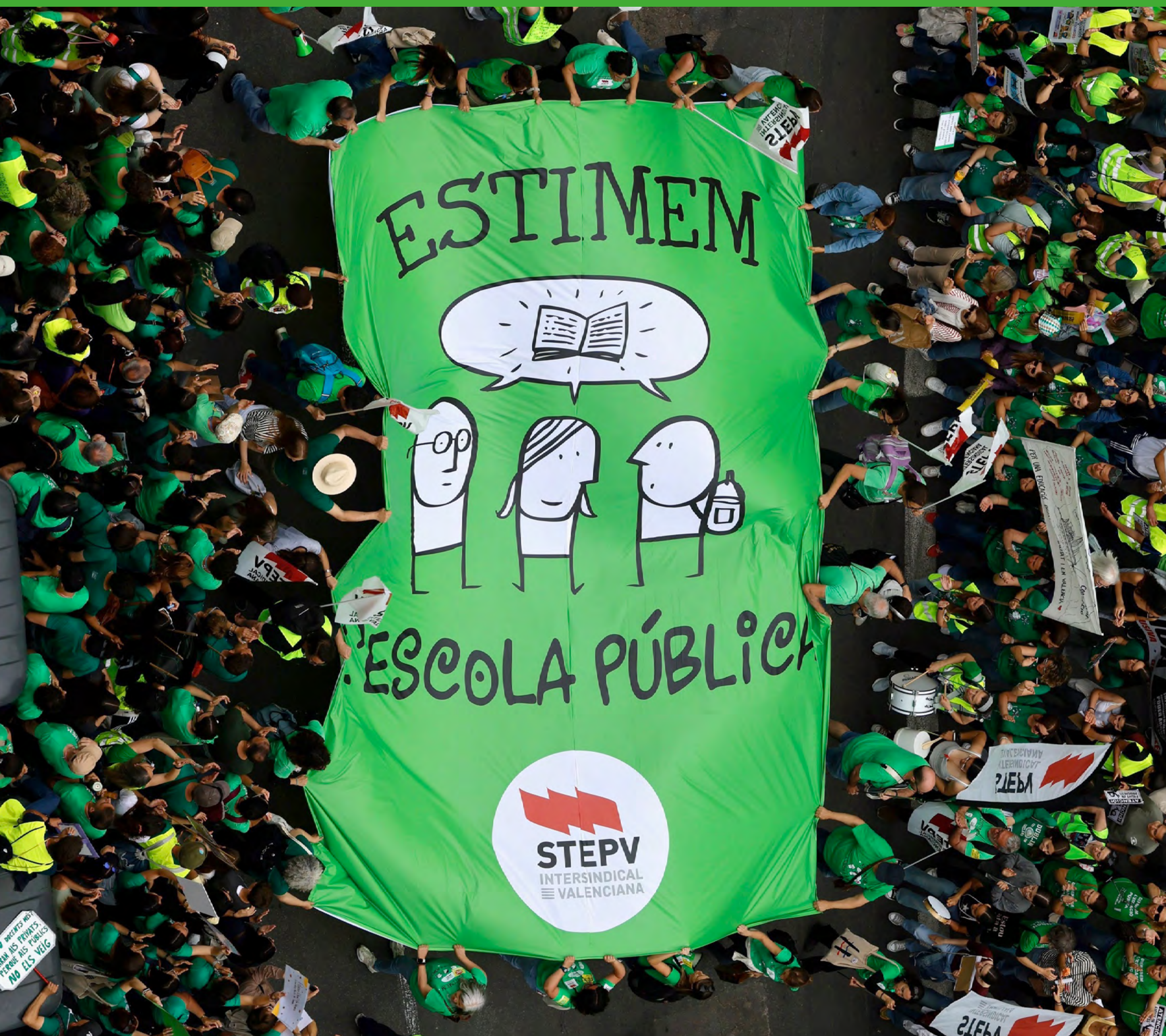

LA LLUITA CONTINUA

BALANÇ D'UNA VAGA HISTÒRICA

REDACCIÓ

DIRECTOR: Manel Àlamo • **CAP DE REDACCIÓ:** Clara Esteve • **CONSELL DE REDACCIÓ:** Manel Àlamo, Joan Blanco, Marc Candela, Vicent X. Contrí, Clara Esteve, Ma Carmen Gil, Marc Ruiz, German Nando • **REVISIÓ LINGÜÍSTICA:** Toni Soriano • **DISSENY I MAQUETACIÓ:** Òscar Rosaleñ i JuanRa Ortiz • **FOTOGRAFIA DE PORTADA:** Rober Solsona • **AUDIOVISUALS:** Manel Àlamo, Clara Esteve, Vicent X. Contrí • **WEB:** Merche Arráez • **COL-LABORACIONS:** Zulaika Agustí, Joan Blanco, Noelia Calero, Marc Candela, Vicent X. Contrí i Ribes, Elisabeth García, Álvaro Luque, Xavier Nogués, Anna Oliver Barreda, Datxu Peris, Patri Teruel, Joan Miquel Tomàs, Secretariat Nacional Universitats STEPV.

ADMINISTRACIÓ, REDACCIÓ I PUBLICITAT:

Juan de Mena, 18, baixos. 46008 València.
Telèfon 963 919 147, Fax 963 924 334, alliolli.
stepv@intersindical.org, www.intersindical.
org/stepv • **TIRATGE:** 21.000 exemplars, ISSN:
1576-0197 • **DEPÒSIT LEGAL:** V-1.454-1981 •
FRANQUEIG CONCERTAT: 46/075

INTERINDICAL VALENCIANA

ALACANT: C. Miguel Hernández, 1. 03007, Tel. 965 98 51 65 • **ALCOI:** Alcoleja, 5. Tel. 690 158 689 • **ALZIRA:** Plaça del Sufragi 11, Ent A i B. 46600, Tel. 96 240 02 21 • **ELX:** Maximilià Thous, 121-B. 03201, Tel. 966 22 56 16 • **CASTELLÓ:** Marqués de Valverde, 8. 12003, Tel. 964 26 90 94 • **VALL D'UIXÓ:** Avinguda Jaume I, 31 E (entresol), 12600, Tel. 648 53 32 41 • **GANDIA:** Av. d'Alacant, 18-1r. 46701, Tel. i fax. 962950754 • **VALÈNCIA:** Juan de Mena, 18, bxs. 46008, Tel. 96 391 91 47 • **BUNYOL:** Pl. Layana 1b. 46360, Tel. 960 823 260 • **XÀTIVA:** Portal del Lleó, 8, 2a. 46800, Tel. 96 228 30 67 • **SAGUNT-PORT DE SAGUNT:** Pintor Pinazo 27, Port de Sagunt • **UNIVERSITAT D'ALACANT:** Edifici Ciències Socials. Tel. 965 90 95 12 • **UNIVERSITAT JAUME I CASTELLÓ:** Ed. Rectorat. Campus Riu Sec. Tel. 964 72 88 12, **UNIVERSITAT DE VALÈNCIA:** Blasco Ibáñez, 21. Tel. 96 398 30 18 • **UNIVERSITAT POLITÈCNICA DE VALÈNCIA:** Camí de Vera, s/n. Tel. 96 387 70 46 • **UNIVERSITAT MIGUEL HERNÁNDEZ (ELX):** Maximilià Thous, 121, bxs. Tel. 966 22 56 16 • **UNIVERSITAT CARDENAL HERRERA CEU:** Alfara del Patriarca. Tel. 96 387 70 46 • **UNIVERSITAT CATÒLICA SANT VICENT FERRER:** Godella. Tel. 96 387 70 46

Amb la col·laboració de:

ALL

Per al policia antiavalots que va agredir la professora jubilada de 68 anys en una de les protestes de la vaga, i per a l'agent autor de l'atestat, que afirma que la forta espenta per l'esquena, que va originar lesions en la cara de la docent, «s'ajusta a la normativa». La jutgessa ja ha imputat el policia i el fiscal hi veu tres delictes: de lesions, amb l'agreujant de prevalença de funció pública, contra la integritat moral i contra els drets individuals.

OLI

Per al professorat expert i especialista que per fi ha pogut triar els seus representants en el comitè d'empresa després d'anys de lluita pels seus drets laborals. STEPV ha aconseguit 11 representants dels 23 possibles, i s'ha acostat a la majoria absoluta en les eleccions sindicals del professorat laboral expert d'FP i especialista de Règim Especial (EOI i Ensenyaments Artístics).

EDITORIAL

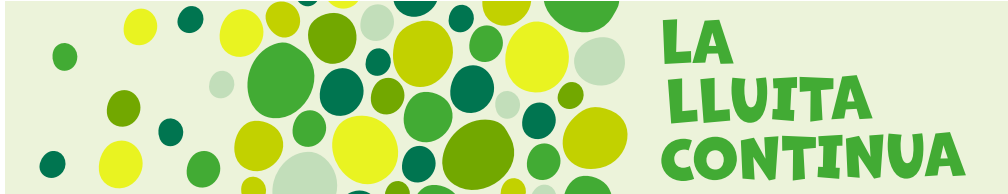
Una lliçó de dignitat

El professorat valencià ha impartit una lliçó històrica de dignitat. Ha dit que ja n'hi ha prou a les polítiques educatives del Consell i ha tret el coratge i la força necessaris per a afrontar una vaga indefinida que, fins ara —cal recordar que la vaga no s'ha desconvocat—, ha durat 32 dies. Temps en què els carrers de les principals poblacions s'han tenyit del verd de les samarretes en favor de l'escola pública.

Des de principi de curs, l'STEPV ha liderat la majoria d'organitzacions sindicals de la Mesa d'Educació —CCOO i UGT, i posteriorment, CSIF; ANPE, no va entrar fins a l'últim moment—, per a constituir una àmplia plataforma reivindicativa: baixada de ràtios, recuperació de plantilles, augment retributiu, millora de les infraestructures docents, reducció de la burocràcia i defensa del valencià. Paral·lelament, centenars d'assemblees de docents de tot el País Valencià prengueren la paraula i van ser part activa d'aquesta mobilització històrica. El professorat va entendre perfectament que, si les mobilitzacions eren massives, es podrien aconseguir millores per a les condicions laborals del professorat i, en general, de l'escola pública valenciana.

La vaga indefinida ha sigut la traca final d'un curs ple de mobilitzacions: concentracions a les portes de la conselleria i de les direccions territorials de Castelló i d'Alacant, manifestacions multitudinàries a les principals ciutats del país i les vagues de l'11 de desembre i del 31 de març. Davant d'aquestes accions, la consellera Ortí únicament va respondre amb el silenci i maniobres dilatòries. Només quan va veure les orelles al llop, ja amb la vaga indefinida convocada, va optar per obrir les negociacions. Un procés negociador fosc, ple d'obstacles i de mala fe, que la Conselleria va allargar innecessàriament per a tractar de desgastar el professorat en vaga.

Després de cinc setmanes de sessions maratonianes de negociacions, el professorat valencià únicament va acceptar la proposta de Conselleria relativa a la burocràcia. La resta, tot i que hi ha algunes millores que analitzem en aquest Alliolli, queden lluny del mínim que exigeix el professorat valencià.

STEPV, LA FORÇA NECESSÀRIA

El pròxim mes de desembre, tindran lloc les eleccions sindicals en ensenyament públic. L'objectiu de l'STEPV és continuar sent la força sindical majoritària del professorat valencià. En l'actualitat, el Sindicat representa més del 53% de les persones docents del País Valencià en l'educació pública no universitària. La majoria absoluta que es va aconseguir l'1 de desembre de 2022 és la tercera consecutiva que ha obtingut l'STEPV. Això demostra que el professorat valencià confia en nosaltres i que sap que som la força sindical que millor representarà el seus interessos davant de l'Administració.

En les universitats públiques valencianes, l'STEPV també és la veu referent de les

treballadores i treballadors. En la Universitat Politècnica de València i a la Universitat Jaume I de Castelló som la força sindical més votada. En la Universitat de València i en la Universitat d'Alacant som un dels sindicats referents i cada convocatòria electoral millorem els resultats.

En les recents eleccions d'experts i especialistes, STEPV ha obtingut 11 representants dels 23 possibles. Només ens ha faltat un delegat/ada més per a obtindre la majoria absoluta.

Des de l'STEPV aspirem, com a mínim, a traure la mateixa representació sindical. Som conscients que no serà gens fàcil, però també tenim clar que ens avala tot el nostre treball al costat del professorat valencià. I no

STEPV guanya les eleccions de personal expert i el professorat especialista

Juntament amb les mobilitzacions, en aquest final de curs s'han dut a terme les primeres eleccions per a triar el comitè d'empresa del professorat laboral expert d'FP i especialista de Règim Especial (EOI i Ensenyaments Artístics). STEPV ha obtingut 11 representants en el conjunt del País Valencià i s'acosta a la majoria absoluta en aquest col·lectiu. Uns resultats absolutament il·lusionants, en especial, si tenim en compte que el pròxim mes de desembre tindran lloc les eleccions sindicals del funcionariat. STEPV les afrontarà amb la voluntat de tornar a ser la força sindical que més suport obté pel professorat valencià.

Celebrem 50 anys de sindicalisme assembleari i continuem en lluita!

Fa cinquanta anys el moviment assembleari d'un professorat que debatia i lluitava per un model d'ensenyament públic, democràtic i de qualitat iniciava el procés de transformació que conduiria al naixement de l'STEPV. El 18 d'octubre pròxim ho celebrarem a Polinyà de Xúquer en una jornada festiva i reivindicativa. Amb el caliu dels retrobaments, recordarem com hem arribat a ser el que som i agafarem forces per a un nou curs de mobilitzacions que es preveu intens i, de segur, fructífer. Ortí i McEvoy han de tindre clar que el professorat valencià està fart d'aquesta situació i que està decidit, com ja ha demostrat, a no rendir-se. La lluita continua. Guanyarem!

ens referim únicament a la tasca que hem dut a terme en l'última legislatura. Enguany, el Sindicat compleix cinquanta anys sent la veu del professorat valencià. Ens guia el mateix esperit assembleari i combatiu que va inspirar el conjunt de mestres que a les acaballes del franquisme van decidir organitzar-se i constituir-se en sindicat. Creiem en un altre model educatiu. Defensem una escola pública, de qualitat, inclusiva i en valencià. Un sistema educatiu que siga una de les ferramentes fonamentals per a transformar el nostre país en una societat més justa i igualitària.

Tenim per davant molts reptes. Estem enmig d'una mobilització que, encara, no ha donat els fruits que esperem. Del que estem absolutament segurs i segurs és del fet que, amb l'impuls de totes i de tots, ho aconseguirem. STEPV posarà els seus cinquanta anys d'experiència i el conjunt de l'organització al servei del professorat valencià per a fer-ho possible.

EN MEMÒRIA DE LLUÍS ESPADA

Zulaika Agustí
STEPV Castelló

El passat 26 de juny, ens va deixar el nostre company Lluís Espada. Lois per als amics i amigues.

Encara recorde quan vas arribar a la seu de l'STEPV de Castelló per a incorporar-te com a permanent sindical. Érem un equip jove però amb moltíssimes ganes. No ens parava ningú. Des del primer moment vas treballar de valent

i amb molta il·lusió, recurrent Castelló de nord a sud, i ajudant sempre i incondicionalment a les teues companyes i companys. No feia falta demanar-te ajuda, tu amb veure'ns la cara ja sabies perfectament quan la necessitàvem. Sempre tenies una paraula de suport,

sempre ens feies veure les coses des d'altra perspectiva i sempre, quan algú defallia, ahí estaves tu per a donar-li suport. Eres una persona de les que ara anomenaríem vitamina.

La mort forma part de la vida, però quan una de les persones bones de veritat marxa, és una gran pèrdua que costa d'assimilar. Sempre et durem al cor i et recordarem com una personal especial que ens va transmetre felicitat, amor i una gran empatia.

T'estimem Lluís.

LA LLUITA CONTINUA

Després d'un mes de vaga, que ja es pot qualificar d'històrica, els sindicats i el professorat es preparen per a continuar la mobilització fins que la Conselleria atenga les peticions sindicals. Fem un breu resum de com es va gestar la vaga i com va ser el procés de negociació.

LA GESTACIÓ DE LA VAGA INDEFINIDA

La mobilització que hem viscut al llarg del curs 2025/26 naix el maig de 2025, quan STEPV arriba a la conclusió que calia una mobilització àmplia i unitària per a recuperar el poder adquisitiu i millorar condicions laborals. Així, el Sindicat va convocar reunions durant el mes de juny de 2025 amb la resta de sindicats de la Mesa Sectorial per a acordar una plataforma reivindicativa i llançar una proposta de mobilització al professorat, emmarcada en un procés assembleari. Tot i que a les reunions del mes de juny van acudir els cinc sindicats, ANPE i CSIF al setembre se'n van despenjar. STEPV, CCOO i UGT van acordar dur a terme assemblees comarcals durant el mes d'octubre i, com a culminació del procés, es va concretar al novembre un calendari de mobilitzacions que ja incloïa la convocatòria de vaga indefinida al mes de maig. En convocar les primeres mobilitzacions, al novembre, CSIF s'hi va incorporar.

La participació en les mobilitzacions va anar incrementant-se a mesura que es convocaven noves accions i el professorat va començar a organitzar-se en assemblees de centre i es va constituir la CADPV poc abans de la vaga del 31 de març.

La negativa continuada de la Conselleria a negociar va motivar que, finalment, es convocara la vaga indefinida l'11 de maig, després d'un nou procés de consulta al professorat.

LA REACCIÓ DE LA CONSELLERIA

La vaga indefinida va mobilitzar milers i milers de docents des del primer dia i ha comptat amb un ampli suport social i, especialment, de les famílies, el gran aliat d'aquesta mobilització.

És per això que la Conselleria es va veure forçada a negociar i el 14 de maig va convocar la primera mesa de negociació. Però paral·lelament va llançar una campanya de desprestigi amb el suport del PP: van jugar a enfrontar professorat i alumnat i famílies amb una carta nefasta a cada pare i mare; el PP acusava el professorat de caure malalt al gener i estar sa a l'agost; han intentat criminalitzar el professorat mobilitzat acusant-lo d'agressiu; han fet publicitat enganyosa respecte a les polítiques en educació, etc.

La política comunicativa de la Conselleria ha estat nefasta. Fins i tot quan van publicar en estríming les meses de negociació, on pretenien visibilitzar-se públicament com a Administració propera i conciliadora amb les peticions sindicals, un to radicalment diferent del que oferien en les meses tancades.

Res els ha funcionat, sinó més prompte al contrari. Cada intervenció, comentari en xarxes, declaració en premsa, etc., només

com la reducció de les ràtios o les infraestructures.

Després de la suspensió, que no desconvocatòria, de la vaga indefinida, STEPV ha convocat assemblees intercomarcals per tal de tractar i recollir propostes de continuïtat de les mobilitzacions, tant durant l'estiu com a partir del mes de setembre. De l'anàlisi conjunta d'aquestes assemblees es desprén que la línia més compartida és una estratègia progressiva, territorialitzada i sostinguda, combinant mobilització, denúncia pública, pedagogia amb famílies i pressió institucional.

La voluntat de continuar amb la mobilització s'ha evidenciat amb les diferents accions convocades després de l'11 de juny, com la manifestació a Gandia el 27 de juny o les accions previstes per a l'11 de juliol, entre altres accions.

La lluita ha de continuar el curs 2026/27 fins que la Conselleria cedisca a les peticions sindicals i del professorat.

Ens tornem a veure als carrers!

Permanents i simpatitzants de l'STEPV entrant a la Plaça de l'Ajuntament de València

contribuïa a generar més indignació entre el professorat i la comunitat educativa i a mantindre la mobilització dia rere dia.

EL PROCÉS DE NEGOCIACIÓ

La Conselleria va jugar en tot moment a dilatar en el temps la negociació i els avanços en les meses de negociació han sigut molt progressius, raó per la qual la percepció després de cada mesa negociadora era que no s'avançava gens. Les condicions imposades per a la negociació també responien al manual de com negociar amb mala fe: només dos persones per sindicat, sense conèixer prèviament la documentació, hores i hores d'aparent negociació que no era tal, etc. Clarament han jugar al desgast i a cansar el professorat en vaga, però tampoc els ha eixit bé aquesta jugada per la brutal resistència del moviment.

Per això, vam viure situacions tenses, abans de les gravacions en directe per estríming, com la del diumenge 31 de maig en què la Conselleria no volia reobrir l'acord retributiu rebutjat pel professorat i no donava resposta a les peticions de tractar-ho amb la Conselleria d'Hisenda, una negativa que va forçar a STEPV, CCOO i UGT a mantindre's en la Conselleria fins la matinada a l'espera d'una resposta, que va acabar amb l'amenaça als representants sindicals d'obertura d'expedient disciplinari, amb sanció d'inhabilitació, i de denúncia penal per ocupació d'espai públic.

La Conselleria també va jugar a trencar la unitat sindical i ho va aconseguir el 25 de maig amb la signatura per part d'ANPE i CSIF de l'acord retributiu, un acord que els està eixint car i que tampoc va aconseguir desgastar el professorat, sinó més prompte al contrari.

ALGUNES CLAUS DE LES PRÒXIMES MOBILITZACIONS

Resumidament, les propostes d'accions se centren en nou eixos:

1. Accions progressives i escalonades a partir de setembre. Reforç de les assemblees de centre.
2. Necessitat de pedagogia sindical i explicació del full de ruta.
3. Implicar les famílies mitjançant informació centre a centre.
4. Denunciar públicament les mancances de cada centre.
5. Compliment estricte de l'horari.
6. Territorialitzar les mobilitzacions per comarques, intercomarcals i capitals.
7. Buscar aliances amb altres sectors, territoris i moviments educatius.
8. Incrementar la pressió institucional, política i administrativa.
9. Posada en valor de la tasca docent i reivindicar la importància del valencià en el context de les PAU.

Propostes específiques:

- 1 de setembre: organització de la benvinguda al professorat que s'incorpora per primera vegada al centre, amb cartells de benvinguda, informació sobre les mobilitzacions i els objectius d'aquesta i invitacions a participar en l'assemblea del centre (si és el cas).
- 9 de setembre: benvinguda a l'alumnat i a les famílies el primer dia de classe, amb cartells de benvinguda i informació sobre la mobilització i els seus objectius.
- Manifestació dissabte 12 de setembre a Alacant, València i Castelló.
- Cada 11 de cada mes (o dies pròxims) convocar concentracions, manifestacions

o jornada de vaga si així s'acorda (11 de novembre, per exemple).

- Compliment estricte de l'horari setmanal.
- Bombardeig de queixes al correu de Conselleria.
- Seguiment de la normativa i denúncia de resolucions, ordres i licitacions, si s'escau.
- No acollir alumnat en pràctiques d'universitats privades.
- Calendari d'estiu per visibilitzar que el conflicte continua.
- Ús de les notes i memòries de fi de curs per introduir comentaris.
- Accions vinculades al Consell Escolar Municipal CEM i denúncies públiques.
- Aprofitament de festes locals per visibilitzar el conflicte
- Accions vinculades a la Volta ciclista.
- Rutes senderistes.
- Fraccionament dels descomptes de vaga.
- Model Catalunya de vagues per comarques o intercomarcals.
- Marxa a València.
- Vinculació amb marees verdes.
- Vaga o accions cada dia 11 de cada mes.
- Participació en els actes públics del govern.
- Compromís formal dels partits de l'oposició per a aplicar les mesures pendents si governen.
- Convocatòria de bicicletades.
- No usar dispositius particulars en el centre.
- Demanar suport dels ajuntaments (mocions).
- Aprofitar la primera reunions de famílies (AFA) per a explicar els motius de la mobilització.
- Fer plantilla editable per a facilitar-la als centres i que puguin comunicar a les famílies les mancances del centre.

LA MOBILITZACIÓ CONTINUA

Tot i la política de dilatació per part de la Conselleria, la proposta d'acord presentada inicialment el 14 de maig ha incorporat moltes mesures proposades des de la bancada sindical. Tanmateix, són insuficients encara, tret de l'apartat de burocràcia, per comptar amb el suport del professorat. L'únic punt que no ha evolucionat ha sigut l'apartat de valencià, que fins i tot ha empitjorat respecte a la proposta inicial.

La negociació ha continuat després de la suspensió, que no desconvocatòria, de la vaga indefinida, però de moment no estan cedint en aquells aspectes que millorarien substancialment les nostres condicions laborals i l'atenció a l'alumnat.

L'anunci que la mobilització continua és una mesura de pressió que ha provocat que inclús el president de la Generalitat, Juanfran Pérez Llorca, anunciara que aplicaria algunes de les mesures que no s'han signat,

CONTRACRÒNICA

Pancarta de la capçalera de la marxa a Conselleria demanant la dimissió de la consellera d'Educació

Llençol reivindicatiu de l'STEPV per l'escola pública

El professorat va ironitzar sobre la proposta econòmica de la Conselleria

LA MAREA VERDA DE L'EDUCACIÓ PÚBLICA VALENCIANA

Vicent Xavier Contrí Ribes
Àrea de Comunicació STEPV

Resulta difícil condensar tot el que s'ha viscut en un mes de vaga indefinida per part del professorat valencià de l'educació pública. El menyspreu al qual ha sotmés la Generalitat el conjunt de la comunitat educativa només s'entén en clau política i electoral, ja que el retard continuat en les negociacions orquestrat per la Conselleria, a pesar de la insistència dels sindicats, ha tingut un únic propòsit: desgastar els docents i, per extensió, les seues butxaques.

ANTECEDENTS

El setembre de 2025, les treballadores i els treballadors de l'educació, amb STEPV al capdavant, ja vam exigir seure a negociar. Amb l'arribada del PP i Vox al govern valencià, en

2023, les condicions laborals van empitjorar. La Conselleria d'Educació va denunciar l'acord de plantilles aprovat per l'anterior executiu (PSPV, Compromís i Podem) que sumava 5.000 noves places docents. Després va vindre la mal anomenada llei de llibertat educativa, que marginava la nostra llengua —el valencià— a les aules. Una llei que la mateixa Conselleria incomplia mesos després, ja que en zones castellanoparlants les famílies van votar a favor de rebre l'ensenyament en valencià i l'Administració ha fet cas omís del resultat de la consulta.

L'increment d'alumnat a les aules, l'excés de burocràcia i la suspensió del pla Edificant, per a la construcció de noves infraestructures educatives, han multiplicat el malestar del professorat, que fa dècades anys que no veu el salari actualitzat. A més, cal sumar-hi les retallades en FP, EOI, Ensenyaments Artístics i l'amenaça d'acabar amb els docents experts i especialistes, però també els problemes del professorat interí, del personal d'administració,

educadors i educadores... En definitiva, tota la comunitat educativa al límit.

PRIMERES PROTESTES

Amb aquests antecedents, arribà el 2026. Al març, primera jornada de vaga a la qual la Conselleria d'Educació va respondre amb un calendari de negociació d'un punt per a cada mes, fins a arribar a l'estiu. Davant d'aquesta nova demora, els sindicats (STEPV, CSIF, CCOO i UGT) van convocar la vaga indefinida, de la qual es va despenjar el CSIF ja que va firmar amb ANPE un acord salarial de 200 euros, amb diferents redaccions i interpretacions. Al tancament d'aquesta edició, no sabem si la pujada vinculada a l'IPC es farà per als últims 50 euros que se sumaran en 2028, tal com està redactat en el text i en les notes de premsa de l'Administració. Una xifra insuficient després de tants anys amb el sou, com aquell qui diu, congelat.

I mentre tot això succeïa, València, Alacant, Castelló, Elx i les principals capitals de

comarca valencianes vivien manifestacions massives, accions reivindicatives, assemblees, bicicletades, acampades —com la que va tindre lloc a la cèntrica plaça de la Mare de Déu de la capital— i tot un seguit de protestes carregades, això sí, d'humor, d'alegria, de música i de respecte. Un respecte que no va tindre l'agent de la Policia Nacional que va espentar violentament una mestra jubilada que va acabar per terra lesionada, en unes imatges que van circular per tots els mitjans de comunicació nacionals i internacionals.

Mentrestant, com si d'un joc de mangarrufes es tractara, la Conselleria continuava enredrant per a intentar pal·liar el descrèdit que s'havia guanyat a pòls des que José Antonio Rovira va assumir Educació —el conseller que va abandonar els seus treballadors per a conciliar amb la seua família quan la dana de 2024 va arrancar la vida de 232 persones i va destruir nombrosos centres educatius.

La nova consellera, Mari Carmen Ortí, es deixava assessorar i s'alçava enutjada de les meses de negociació donant ultimàtums als sindicats. Ortí, inspectora d'Educació, no va tindre dubtes, només prendre possessió com a consellera, a pujar un 8% el sou al cos d'inspectors. També va rubricar 72,6 milions d'euros d'ajudes a centres concertats de l'Opus que segreguen el seu alumnat per sexe. Un apunt més, com a premi a la seua gestió, l'anterior titular d'Educació, José Antonio Rovira, és ara el conseller d'Hisenda. Vaja, que té les claus de la caixa.

L'equip negociador al complet abans de començar la mesa

Professionals sanitàries solidaritzant-se amb el professorat en vaga

NEGOCIACIÓ EN ESTRÍMING

I així va passar maig i ens vam endinsar en el mes de juny amb la vaga indefinida en marxa. La Conselleria, en un intent per reconduir el relat que ja havien guanyat els docents als carrers i a les xarxes socials, va decidir retransmetre en directe una mesa de negociació.

Una espècie de *reality* televisiu de “Supervivientes del PP”, l'únic objectiu del qual era convèncer l'opinió pública que sí que estaven negociant i que arribarien a un acord. Aquella roda de premsa en estríming va ser la continuació d'una altra mesa anterior —celebrada en diumenge— en la qual la consellera va amenaçar els membres de l'STEPV, CCOO i UGT amb una falta greu, pèrdua del lloc de treball, sancions i antecedents penals si decidien tancar-se en la Conselleria.

Després de rebaixar tensions, es van reprendre les negociacions i el dimarts 9 de juny es va fer públic l'últim document amb els diferents punts que el professorat havia d'avaluar. La Conselleria va tornar a enviar la proposta a tots els docents —una novetat que s'instaurà el dia de l'estríming— a través del correu electrònic corporatiu. I també els l'envià els periodistes. A uns i als altres, abans que als representants sindicals.

De les xifres presentades, crida l'atenció que la consellera Ortí afirmara al principi de la vaga que el cost de les reivindicacions suposava un desemborsament de 2.400

milions d'euros a l'any, una quantitat inassumible, segons el mateix Consell, el qual recordem que s'ha dedicat a abaixar impostos i es nega a negociar amb el Govern espanyol tant la condonació del deute (64.000 milions d'euros) com la reforma del sistema de finançament autonòmic. Doncs bé, ara l'import de la inversió per a millorar l'educació pública a partir del pròxim curs ascendeix a més de 3.328 milions d'euros.

VAGA EN SUSPENSÍO

Els representants de la majoria sindical (STEPV, UGT i CCOO) van veure avanços en els apartats de reducció de burocràcia, descens de ràtios i increment de places docents. Així i tot, la desconfiança no va desaparèixer després d'un procés de negociació dur. Finalment, el professorat va votar majoritàriament en contra de la darrera proposta d'acord de la Conselleria i només l'apartat de la burocràcia va ser acceptat. La vaga indefinida es va suspendre provisionalment —que no desconvocar— i podrà activar-se en qualsevol moment. El nou curs començarà amb la ferida laboral oberta i amb noves mobilitzacions. STEPV exigeix reobrir i activar la negociació immediatament.

** Adaptació de l'article publicat el 10 de juny en el Diario de la Educación.*

Concentració d'Educadores davant de la Conselleria en una de les jornades de vaga

QUAN LES INVISIBLES DECIDIM DEIXAR DE SER-HO: LA LLUITA DEL PERSONAL PAS I PAE

Noelia Calero
Intersindical STAS

Hi ha col·lectius que fan funcionar els centres educatius sense ocupar mai els titulars. Professionals que no sempre apareixen com a protagonistes, però sense els quals l'escola, senzillament, no podria funcionar. Som el personal d'atenció educativa (PAE) i el personal d'administració i serveis (PAS): educadores i educadors d'Educació Especial, d'Infantil, educadores i educadors socials, fisioterapeutes, treballadores i treballadors socials, terapeutes ocupacionals, intèrprets de llengua de signes, personal administratiu, subaltern, de cuina, de manteniment i molts altres perfils imprescindibles.

El PAE és, a més, una peça clau perquè la inclusió educativa siga una realitat. Fem costat a l'alumnat, eliminem barreres, afavorim l'autonomia i garantim que el dret a una educació inclusiva es faça efectiu cada dia.

Durant mesos, des d'Intersindical STAS, hem omplert els carrers amb concentracions, aturades i vagues. No per a reclamar privilegis, sinó per a exigir unes condicions laborals dignes, el reconeixement que

mereixen les nostres professions i uns serveis públics de qualitat. La resposta del col·lectiu ha sigut exemplar. Malgrat la diversitat de perfils, compartim una mateixa convicció: ja n'hi ha prou d'invisibilitzar-nos.

Som les persones que acompanyem, cuidem, eduquem, administrem, organitzem i fem possible que cada centre obri les portes cada matí. Sense nosaltres, l'escola no funcionaria.

Aquest curs hem construït un moviment fort, unit i valent, però encara queda molt de camí per recórrer. Per això, reprendrem les mobilitzacions i continuarem exigint a la Conselleria d'Educació i a la de Funció Pública que negocien i donen resposta a unes reivindicacions justes. Defensar les nostres condicions laborals és també defensar una educació pública de qualitat.

Demanem respecte, reconeixement i unes condicions laborals a l'altura de la responsabilitat que assumim cada dia. La història ha demostrat que els grans canvis no depenen del nombre, sinó de la determinació. I nosaltres ja hem pres una decisió: alçar la veu.

Perquè quan les invisibles decideixen deixar de ser-ho, ja no hi ha manera de tornar-les a silenciar.

MOBILITZACIONS A TOT EL PAÍS

IMATGES D'UNA VAGA HISTÒRICA

Manifestació a Alacant

Final de la manifestació a Castelló

Marc Candela després de negociar

Concentració a Alcoi

Concentració a Vila-real

El professorat en vaga a Tavernes de la Vallidigna

Manifestació a Elx

Actuació en la plaça de la Mare de Déu de València

Acampada de València

Mobilització a Elda

Una multitud a la Plaça Major de Castelló

Concentració al Palau de la Generalitat

Agressió de la policia

Músics a Castelló

A les portes de Conselleria d'Educació

Beatriu Cardona durant un parlament

Professora en vaga

TESTIMONIS

ELISABET GARCÍA
PRESIDENTA DE FAMPÀ-VALÈNCIA

“LA COMUNITAT EDUCATIVA HA ESTAT MÉS UNIDA QUE MAI EN LA DEFENSA DEL BÉ COMÚ DE L’EDUCACIÓ”

Com ja sabeu vaig assumir el càrrec amb la vaga ja iniciada, així que els primers dies quasi no vaig tindre temps de reaccionar. Quan em preguntaven, estava convençuda que no arribaríem ni a una setmana de vaga, que en les primeres negociacions s’arribaria a un acord. No em pensava que la Conselleria poguera ser tan irresponsable, però sí que ha sigut capaç, una vegada més, de permetre que es vulneren els drets dels nostres fills i filles.

L’educació pública ha de ser de qualitat, amb infraestructures dignes, amb ràtios que permeten atendre el nostre alumnat com es mereix, amb una plantilla suficient per a poder treballar amb els recursos necessaris i, per descomptat, garantint el dret a estudiar en la nostra llengua materna, el valencià. No es pot permetre esta diferència respecte a l’ensenyament privat.

Han sigut quatre setmanes intenses, amb sentiments enfrontats. Per una banda, la tristor per la situació, incertesa pel que podia

passar, la indignació davant la passivitat i la prepotència del nostre govern i la impotència de no poder fer res més que mostrar el nostre malestar. Per una altra, m’he sentit emocionada en veure com cada dia s’unia més gent a les reivindicacions, malgrat els intents de la Consellera de dividir-nos amb cartes a les famílies o notícies que posaven el focus en altres qüestions.

El resultat ha sigut just el contrari. Mestres en actiu i jubilats, famílies, alumnat de totes les edats, veïns i col·lectius diversos hem compartit una mateixa veu. Durant trenta dies, la comunitat educativa ha estat més unida que mai en la defensa d’un bé comú.

Perquè l’educació dels nostres fills i filles no es toca, i amb l’escola pública no es juga.

DATXU PERIS
PROFESSORA DE FILOSOFIA A L’IES
BERENGUER DALMAU DE CATARROJA

“L’ACAMPADA HA VISIBILITZAT LA LLUITA I HA FACILITAT UN ESPAI DE REFLEXIÓ EDUCATIVA MÉS ENLLÀ DE LA URGÈNCIA”

La vaga educativa ens ha descobert una capacitat d’organització, coordinació i acció conjunta inesperada. Les assemblees han esdevingut xarxes de participació, debat i suport mutu que reforcen una consciència compartida, també per a la resta de la societat, sobre la necessitat de defensar l’educació pública. Ens ha acostat a altres moviments que identifiquen dinàmiques semblants de deteriorament dels serveis públics i, per tant, de les condicions de vida. Això ha portat a entendre la defensa de l’educació com a part d’una lluita més àmplia per la defensa del que és comú.

L’acampada ha representat un pas més en aquest recorregut. Ha transcendit el temps que hem estat en la plaça. Ha permès ocupar l’espai públic, ampliar la visibilitat del conflicte, crear un lloc (no només físic) estable de trobada, organització i construcció col·lectiva, portar l’anàlisi i la reflexió més enllà de les necessitats urgents de l’educació i generar noves formes de pressió envers la Conselleria, amb l’objectiu d’aconseguir uns termes més adequats en el procés de negociació, a partir d’un acte de desobediència entre el professorat. A més, hem desenvolupat activitats lúdiques que han

contribuït a acostar les exigències educatives a la ciutadania i a reivindicar la tasca docent com una eina de transformació social. Ara s’obri una nova etapa. A l’estiu cal preservar els vincles construïts i continuar impulsant iniciatives que eviten la dispersió de la força acumulada. De cara a setembre, hem de consolidar aquest procés en una organització sostinguda en el temps, reforçant les assemblees, ampliant la participació i continuant teixint aliances. Necessitem que continue viu el debat públic sobre la precarització de l’educació i preparar noves formes de mobilització, més contundents si cal. La principal lliçó d’aquestes setmanes és que la nostra força resideix en la comunitat que hem començat a construir. Fer-la créixer i mantindre-la viva serà la millor garantia per a afrontar els reptes que vindran.

PATRI TERUEL
MESTRA DE PT AL CEIP MESTRE ENRIC
SOLER I GODES DE CASTELLÓ

“HEM DE DEMOSTRAR AL MÓN QUE LES LLUITES DIGNES I JUSTES ES GUANYEN I, PER AIXÒ, SEGUIREM”

D’ençà que vaig començar a treballar com a mestra interina a Catalunya l’any 2007 he fet moltíssimes vagues, però no tinc cap dubte que aquesta és la vaga de la meua vida. Hem viscut moments difícils, desesperants i durs, però per damunt de tot, hem viscut moments preciosos i inoblidables. La ràbia i la indignació el dia que vam trobar la porta de la Conselleria tancada. Les llàgrimes d’emoció en sentir la Manifa’s Band. La dignitat d’un col·lectiu. Els aplaudiments de la gent quan passàvem pel carrer. Els cotxes aturats en els talls de carretera mirant-nos amb orgull, aplaudint-nos. La força de les assemblees. Descobrir que no estem a soles, que ens som moltes,

moltíssimes més de les que mai havíem imaginat. Les companyes de lluita que s’han convertit en família. Eixir de casa pensant “portem molts dies, hui punxarem, és normal, la gent està cansada”. I no punxar mai perquè els carrers han estat nostres tots i cadascun dels dies de la vaga. La creativitat del nostre col·lectiu. El civisme i la dignitat que hem demostrat en cadascuna de les nostres accions de protesta. Posar l’estat dels serveis públics en el centre del debat i convèncer la societat que cal defensar-los. El suport dels bombers i els sanitaris. La trobada al Sénia amb l’assemblea de Terres de l’Ebre amb botifarrada inclosa. Els nostres claustres units, forts, potents. Les

companyes del 88 donant-nos ànims i dient-nos que no aflluïxem. Les famílies acompanyar-nos, encoratjant-nos i inventant mil maneres de donar-nos suport. L’alumnat lluitant al nostre costat. El convenciment que ho estem fent per ells i elles, per les ciutadanes del futur. La certesa que estem en el costat correcte de la història. No som les mateixes que vam començar la vaga el dia 11 de maig de 2026 i, molt menys, les que van començar el curs el dia 1 de setembre de 2025. Ara estem unides, organitzades, encoratjades, enrabiades i convençudes que la nostra lluita és justa, és digna i que l’hem de guanyar, perquè hem de demostrar al món que les lluites dignes i justes com la nostra són les que guanyen. Tenim clar que és la lliçó que volem donar al nostre alumnat. I això és el que ens fa no defallir. Ens sobren motius, ens sobren raons. I per això... Seguim, seguirem, guanyarem!

ÁLVARO LUQUE
PROFESSOR DE GEOGRAFIA I HISTÒRIA
A L’IES LAS LOMAS D’ALACANT

“HEM SIGUT PROTAGONISTES D’UNA HISTÒRIA D’AMOR PER L’EDUCACIÓ PÚBLICA”

Estem acostumats a queixar-nos perquè els claustres no lluiten, perquè passen de tot i no s’organitzen. “Tenim les condicions objectives però falten les subjectives, les ganes de lluitar”, diem sovint. Doncs ja quasi ha passat un mes de la vaga educativa més important dels últims 40 anys i els treballadors i treballadores de l’ensenyament a colp de calor, matinades i talls de carrers, hem superat totes les expectatives. Hem sigut protagonistes d’una de les històries més precioses que hem pogut viure, la lluita per la pública, l’estima per l’ensenyament públic. La sang d’eixa lluita han sigut les assemblees de centre. Puc afirmar sense

enganyar-me que a la comarca de l’Alacantí, com a la resta de comarques del País Valencià, les assemblees han sigut les artèries, nervis i columna vertebral de les mobilitzacions. Són eixa ferramenta tan vella com el moviment obrer però tan oblidada com la memòria de les mestres del 36. Tan senzilla però tan difícil d’impulsar. Tan desagradida, de vegades, però que ara ens ha fet sentir-nos orgullosos de dur la samarreta verda ja descolorida, tot un símbol. Coincidir setmanes de lluita amb les companyes i companys amb els que abans comparties com a molt un café, una conversa sobre algun viatge, o una avaluació, ha sigut una alegria.

Aquestes setmanes han servit per a trencar el gel, per a transformar-ho tot. Abans et creuaves pel corredor i el bon dia era una mirada abans d’entrar a l’aula, poc més. A les concentracions érem els de sempre. Ara no, ara som milers, colze a colze, disposats a seguir fent història. La subjectivitat ha canviat. Existeix la sensació col·lectiva d’haver lliurat només una batalla d’una guerra més llarga. Ara ja sabem a qui tenim al nostre costat i a qui no. Han sigut molts els que amb el seu menfotisme i excuses vàries han abraçat la Conselleria, però hem sigut molts més els que hem dit que ja n’hi havia prou. En poques setmanes hem accelerat el temps d’un nou cicle de lluita i hem après molt. Tot i que encara ens queda marge de millora. Seguim enfortint les assemblees perquè aquesta història d’amor perdure.

ENTREVISTA AMB L'EQUIP NEGOCIADOR DE L'STEPV

D'esquerra a dreta: Beatriu Cardona, Lluís Navarro i Marc Candela

"COM MÉS SOSTINGUDA ÉS UNA MOBILITZACIÓ MÉS FRUITS DONA"

Marc Candela i Lluís Navarro, amb el reforç de Beatriu Cardona en les tres últimes sessions, han sigut les cares visibles de l'STEPV en les negociacions amb la Conselleria. Amb els tres hem analitzat la vaga indefinida, la proposta definitiva d'Educació i també avancem algunes de les claus que marcaran la mobilització a partir de setembre.

Manel Àlamo
Àrea de Comunicació

Quina valoració feu de la vaga indefinida?

Lluís Navarro: Pel que fa a la mobilització, ha sigut històrica, amb un gran ressò estatal i internacional. Hi ha hagut multitud d'accions a escala local, comarcal i de centre, i un seguiment molt gran de la vaga per part dels mitjans de comunicació. Per tant, ha sigut un èxit. Ara bé, quant als guanys, hem aconseguit algunes coses, però d'altres queden pendents. La mobilització haurà de seguir per a poder assolir-les; eixe és el camí que hem de recórrer ara.

Què podem destacar de la proposta definitiva que va oferir la Conselleria?

Marc Candela: De les propostes actuals, l'única avalada pel professorat és la de la burocràcia. Hem aconseguit avanços en ràtios. Si la comparem amb la proposta del Ministeri, millorem en Batxillerat (28 alumnes enfront dels 30 del Ministeri) i es manté igual en Primària i Secundària. Únicament en Infantil (0-3 anys) és millor la proposta del Ministeri. En la proposta de Conselleria també s'incorpora l'FP, però falten la resta d'ensenyaments. Només tenim el compromís de continuar negociant.

De la resta de temes, l'acord està lluny. En plantilles, només hem aconseguit recuperar les d'FP, però a quatre anys vista; tota la rapidesa que van tindre per a retallar no la mostren per a recuperar-les. En Inclusió també hi ha millores, però també a quatre anys vista. On clarament hem empitjorat és amb el valencià, ja que s'obri la porta que entitats col·laboradores puguen fer formació, cosa amb la qual no estem d'acord. I de derogar o esmenar la mal anomenada llei de llibertat educativa, res de res.

Fa la impressió que la Conselleria ha allargat les negociacions innecessàriament.

Beatriu Cardona: La Conselleria ha jugat al desgast, fins i tot abans de la vaga indefinida. Al setembre ja els vam proposar abordar la plataforma reivindicativa i s'hi van negar. Quan se'n va anar Rovira i va entrar Ortí va passar el mateix. Vam haver de convocar la vaga indefinida perquè començara la negociació.

Com que governa el PP però mana Vox, estava clar que utilitzarien els pitjors estratagemes per a allargar el conflicte. L'últim document ens l'haurien pogut presentar la primera setmana. No ho van fer perquè el professorat ha demostrat un nivell de mobilització altíssim, que no s'esperaven, per una altra banda.

A més, va haver-hi un salt qualitatiu el diumenge en què el nostre equip negociador es va tancar a la Conselleria i la consellera els va expulsar amb amenaces penals. Paral·lelament, al carrer, enmig de les mobilitzacions, hi va haver una agressió policial a una mestra. Això va escalar el conflicte, vam rebre una atenció mediàtica inèdita, que va augmentar les ganes del govern valencià d'intentar acabar amb el problema.

Com vau rebre l'amenaça de sancions la nit que vos vau tancar a la Conselleria?

L. N.: Amb sorpresa, perquè a penes vint minuts abans els funcionaris de la Conselleria —com així va quedar recollit per la premsa present— ens havien informat que teníem dret a quedar-nos allí. Nosaltres només intentàvem, des de la responsabilitat, negociar amb la Conselleria per a tancar acords, dins del context de la vaga indefinida. Però ells van intentar criminalitzar-nos en un claríssim atac a la llibertat sindical.

A partir d'eixe moment, l'estratègia comunicativa de la Conselleria va canviar.

Un exemple en va ser la retransmissió de les meses per Internet.

M. C.: La seua estratègia comunicativa va ser un desastre. Van començar amb la famosa carta a les famílies per a enfrontar-les amb el professorat. També el PP va fer publicacions a les xarxes, que van haver de retirar, com aquella en què asseguraven que el professorat es posava malalt al gener i demanava l'alta a l'agost.

Per això, van fer les tres últimes meses per streaming. A porta tancada hi havia molta tensió, però en públic feien servir un to més amable i conciliador. Ens va sorprendre eixe to, semblava que acceptaven propostes, tot i que els assumptes més importants van quedar en no res. En resum, eixa política comunicativa l'únic que va aconseguir és sumar més professorat a la mobilització.

El fet que CSIF i ANPE signaren tan prompte l'acord retributiu va ser negatiu per a les negociacions globals?

B. C.: Ha perjudicat perquè la Conselleria va interpretar que el tema retributiu estava tancat. Nosaltres hem insistit en el contrari: dos sindicats que representen només un 33% de la mesa no legitimen un acord que afecta tot el professorat. Jo pense que, a més, la signatura ha perjudicat molt aquests dos sindicats, ja que han perdut la confiança d'una part important de la seua afiliació. Hem de continuar treballant durant tot el pròxim curs perquè aquest acord quede en paper banyat i puguem reobrir la negociació retributiva amb el govern que isca de les eleccions de maig.

L'acord retributiu que es va signar va estar envoltat de polèmica. No estava clar quina part estaria subjecta a l'increment de l'IPC. Va haver-hi mala fe?

L. N.: Van canviar la redacció de l'acord en el moment en què van convidar la resta de

sindicats a abandonar la sala perquè se signara. Això és mala fe negociadora i és intolerable. Després, l'Administració va arribar a donar fins a cinc interpretacions distintes sobre el mateix apartat. El canvi és substancial perquè, depenent d'on s'aplique el percentatge de l'IPC, l'increment salarial seria un o un altre. En qualsevol cas, és insuficient perquè està condicionat per la disponibilitat pressupostària i solament seria aplicable per a un sol curs.

Beatriu, vas entrar a l'equip negociador substituint Marc un dia que estava malalt, però després t'hi vas quedar. L'Administració no ho volia acceptar.

B. C.: La Conselleria va voler limitar la representació a dues persones per sindicat, independentment de la seua representativitat. Això és menystindre el professorat que ha votat l'STEPV, que representa el 53% del total. Teníem dret a dur-hi tres persones, i fins i tot sis, perquè més de la meitat dels representants sindicals de la mesa són nostres. No ho vam fer, però va ser molt fort que ens posaren pegues per a ser-ne tres. Des d'STEPV teníem clar que n'entràriem tres; intentar el contrari hauria sigut posar-se el professorat encara més en contra.

En aquestes mobilitzacions s'ha vist la implicació d'assemblees de professorat, que els han donat més força.

M. C.: Les assemblees de centres són clau per a sumar gent. Això ha passat històricament: el 2012 ja vam viure una situació pareguda amb les retallades del decret Vela. L'espai natural de l'STEPV és l'assemblea, treballar colze a colze amb el professorat, rebre propostes i aportar la nostra estructura i experiència. Enguany s'han multiplicat les assemblees als centres i esperem que continue.

Per això, el nostre lema d'aquest curs ha sigut «Mobilitza't». Des de l'1 de setembre vam començar a parlar amb la resta de sindicats de la Mesa Sectorial per a construir la plataforma reivindicativa i el moviment, impulsant també una campanya perquè els centres es constituïren en assemblees.

La consellera va deixar caure que aquesta vaga ha sigut política, textualment, va dir que durant el Botànic haviem estat «a sopetes i al sol».

L. N.: La Conselleria havia de construir un relat per a deslegitimar la mobilització. Però si recorrem a l'hemeroteca, veiem que no va ser així. Hi va haver mobilitzacions i vagues per l'eliminació dels SPES, per l'abús de temporalitat del professorat interí, per a demanar augments de plantilla en les direccions territorials, per les EOI o perquè no hi haguera oposicions en l'any de pandèmia, entre altres qüestions. STEPV sempre ha estat en el carrer i mobilitzant el professorat si ha calgut, independentment de qui governe.

L'Administració hauria d'analitzar per què ha esclatat la mobilització aquest curs i quina ha sigut la seua política des de juliol de 2023. Han dedicat els seus esforços a desmantellar el sistema educatiu públic valencià, fet que ha provocat una resposta clara per part del professorat.

El curs que ve la lluita continuarà...

B. C.: Volem impulsar una mobilització intensa el curs que ve. Com més sostinguda és una mobilització, més fruits dona. Això implica reforçar les assemblees de centre i el debat intern per a determinar què volem i què estem disposades a fer. La Conselleria està molt preocupada perquè la vaga indefinida està suspesa, no desconvocada. Estan més preocupats per la seua imatge que pel sistema educatiu públic.

UNA MIRADA ENRERE: LA VIGÈNCIA DE L'ASSEMBLEARISME

Pancarta de l'STEPV a la manifestació estatal a Madrid durant la vaga de 1988

Pancarta de l'STEPV a la Plaça de la Mare de Déu de València en una de les concentracions de la vaga de 1988

50 ANYS DE SINDICALISME

ASSEMBLEARI, AUTÒNOM I PROGRESSISTA EN L'ENSENYAMENT: SOM EL QUE DECIDÍREM SER

Després d'un curs ple d'iniciatives i de desplegament d'una mobilització històrica que connecta amb les experiències de molts anys de lluita, és el moment de reflexionar i preparar-nos per a continuar lluitant.

Joan Blanco
Secretariat Nacional STEPV

ASSEMBELARISME I UNITAT: LA CLAU DE LES MOBILITZACIONS EDUCATIVES

En la pràctica, i malgrat les disfuncions en determinats moments, el funcionament de la present mobilització ha sigut unitari, tant des de l'inici, com en el desplegament i la conclusió —almenys per ara— de la mobilització. La dinàmica unitària ha marcat el ritme, complementada per multitud d'iniciatives que han ampliat el contingut de les propostes comunes. Sense la dinàmica mobilitzadora conjunta i descentralitzada de les diferents assemblees al llarg del país res no hauria sigut igual. Es tracta d'un capital mobilitzador i representatiu que cal preservar i ampliar,

Sense la dinàmica mobilitzadora conjunta i descentralitzada de les diferents assemblees al llarg del país res no hauria sigut igual

atorgant-li la capacitat plena sobre tot allò que l'afecta i li correspon.

El moviment assembleari de l'ensenyament, però, no és nou. Des de les primeres mobilitzacions massives dels anys setanta del segle passat, l'autoorganització de les assemblees ha sigut una constant. En aquells anys, amb el moviment sindical prohibit, les assemblees es van estructurar per a ser la clau organitzativa de la mobilització i la negociació. Aquell gran moviment, ràpidament va reflexionar que la complexitat i diversitat de tasques derivades de la gestió de les reivindicacions necessitava una estructura estable. I, després de molts debats, va concloure que havia de ser un sindicat. I eixe sindicat havia de ser assembleari, no perquè convocara assemblees sinó perquè les assemblees suposaven el moment de transformar un dret individual —una persona un vot— en una força col·lectiva.

Les assemblees van ser, també, el sistema bàsic de la mobilització de 1988, amb una xarxa d'assemblees zonals i comarcals de caràcter presencial que van fer seguiment de tot el procés, complementades amb assemblees provincials de centenars de persones on es creuaven tots els debats procedents de totes les realitats. I també ho van ser de les grans lluites del professorat interí dels anys noranta, amb una estructura d'assemblees comarcals que es reunien periòdicament —la Coordinadora de Dènia— i que agrupava representants directes

de les assemblees i dels sindicats STEPV, CGT i, en alguns moments, de CCOO i UGT. I açò es va repetir en les mobilitzacions contra les retallades en les administracions públiques fa quinze anys.

En eixe sentit, les assemblees de centre són la forma elemental i bàsica de coordinació, absolutament necessària per a l'extensió i la implementació del moviment. Són l'element bàsic, però tenen limitacions per a constituir-se en l'òrgan polític de direcció del moviment. De primer, per la seua dispersió, i després per la seua limitació evident per a situar-se en termes de visió global del conflicte. Cada centre respon a una problemàtica pròpia —un centre d'infantil, una EOI, un IES, un conservatori...— però el pluralisme polític, sindical, social, extradepartamental, etc., l'aporten les assemblees —de zona, locals, comarcals...— que agrupen diferents persones de diferents sectors i diferents realitats. El moviment col·lectiu és més que la suma de les parts.

Algunes coses han canviat en 2026. Una d'elles, la importància de les xarxes socials com a element de la comunicació i també, en el cas de les assemblees telemàtiques de país, de punt de trobada intersectorial i interterritorial. Les xarxes han complementat l'acció de les estructures de base en els centres i han globalitzat els actes de mobilització, però no han substituït els espais de debat i reflexió col·lectiva sobre el dia a dia del procés de lluita.

Per això, i amb l'experiència de molts anys, al febrer, STEPV llançava una campanya per a la constitució i coordinació de les assemblees de centre afirmant: «És imprescindible l'autoorganització als centres, per a continuar les mobilitzacions. Ens cal crear assemblees a tots els centres i promoure accions». El 3 de maig, el Secretariat Nacional d'STEPV aprovava un document que havia de servir per a orientar la mobilització i la negociació en el marc unitari redactat sobre les aportacions que el

procés assembleari de 1988 va introduir en els mateixos estatuts del Sindicat.

En una mobilització de caràcter global, com l'actual, tot el pes de la mobilització ha de recaure en el procés assembleari i unitari, que ha de ser un procés clar, conegut i amb capacitat de participació de totes les persones i amb mecanismes visibles de representativitat i coordinació des dels centres i des de les comarques. Si cada persona ha de representar un vot, el mecanisme ha de ser públic, visible i obert a la participació de tot lo món. Obertura i publicitat són ferramentes bàsiques i imprescindibles de la mobilització i de la vaga. I l'assemblea i la seua coordinació és la clau de volta d'eixe procés. Per part d'STEPV és el model que defenem. Així ho diuen els nostres estatuts:

«STEPV-Iv, en els seus distints àmbits territorials impulsarà assemblees de totes les treballadores i treballadors com a mitjà per reforçar la unitat i participació. Així mateix, promourà la representació unitària i directa dels treballadors i les treballadores. Seguint aquesta línia defensarà sempre i farà pràctica del seu funcionament autònom la negociació mixta. Així mateix, en moments de lluita, convocarà assemblees generals decisòries i reconsiderarà les seues pròpies decisions prèvies quan les assemblees siguin discrepants».

El desplegament de les estructures assembleàries és una tasca de totes aquelles persones i organitzacions que creuen, com nosaltres també, que una persona representa un vot i que eixa suma d'individualitats s'ha de transformar en una força col·lectiva.

El que està en joc no és la supervivència sindical o unes eleccions sindicals. El que està en joc és construir un potent moviment de lluita plural i unitari que aconseguisca victòries ara i en el futur o competir per voler demostrar que les parts que componen aquest extraordinari moviment són millors que el seu conjunt.

La candidatura d'Honorat Ros a les eleccions a representant provincial per a la negociació amb el MEC. Juny de 1976

1976-2026: SOM EL QUE VAM VOLER SER

L'origen del sindicalisme educatiu assembleari

En 1976, els sectors més dinàmics de l'ensenyament, agrupats en una incipient coordinadora estatal, avançaven en un procés de ruptura amb l'escola tradicional que provenia del franquisme i iniciaven un potent moviment reivindicatiu, plural, unitari i democràtic, de caràcter assembleari, que aspirava a la defensa dels seus drets ignorats, a un ensenyament al servei de les classes populars, a la recuperació de les llibertats... Així mateix, s'adoptava un model confederal, respectuós amb les nacionalitats i regions de tot l'Estat, i que en connexió amb les organitzacions del seu entorn participava en la defensa del seu territori, de la seua llengua i cultura, etc.

Des de les assemblees dels centres es va anar confluint comarca a comarca, iniciant un procés que acabaria en la construcció dels Sindicats de Treballadors de l'Ensenyament. En el seu si s'agrupaven diferents col·lectius de l'ensenyament públic, de la universitat, de l'ensenyament privat, del personal laboral...

En cinquanta anys hem avançat i, a vegades, retrocedit, però globalment i en funció de la força acumulada a cada moment, hem millorat la situació laboral col·lectivament. Els avanços no han caigut del cel, sinó que han vingut de l'esforç de treballadores i treballadors agrupats

1976 constitueix el punt d'arrancada la base del model sobre el qual els STES funcionem, reivindicar-ho des dels inicis és, fonamentalment, reivindicar un acte unitari, continuat i sense interrupcions del procés sindical més ric i participatiu dels últims cinquanta anys

en les seues organitzacions. Podem imaginar cinquanta anys sense sindicats en l'ensenyament?

El procés de construcció sindical no va ser una decisió d'un dia. Així, el debat en les assemblees de 1976 va consistir a decidir quines reivindicacions defensar i quina forma organitzativa es necessitava per a això. Entre debats i mobilitzacions, arriba 1977 i la gran decisió dels moviments unitaris i assemblearis és que cal construir forces estables i transformar-se en sindicats, objectiu que finalitza, en tot l'Estat, en 1978.

El 3 de gener de 1976 es reuneixen a Madrid representants de diverses associacions d'Antics Alumnes i Catòliques de Mestres. El Moviment Democràtic de Mestres, organitzat en Coordinadora Estatal comença a prendre forma i el dia 17 i el 29 de gener es torna a reunir per a impulsar i coordinar les mobilitzacions. El dia 30 comença la vaga de l'ensenyament estatal a Euskadi i a Galícia i el dia 4 de febrer se suma la resta de l'ensenyament estatal a la vaga, que dura fins al dia 10 o el 15 de febrer, segons les zones.

Al març, forçat per les mobilitzacions de la Coordinadora, el Ministeri convoca unes eleccions a representant provincial per una negociació amb el MEC. Pretén legitimar al SEM —Servicio Español del Magisterio, el sindicat vertical—, però aconsegueix tot el contrari. Després de les votacions, celebrades de l'1 al 5 de juny, la majoria dels representants pertanyen a la Coordinadora. El primer punt de les candidatures: «Per un organisme, autònom, representatiu i democràtic». Al juliol, en la coordinadora es presenta un document denominat *Ponència sobre el sindicat d'ensenyants*.

El 24 de setembre s'aprova l'anomenat document zero, que pretén ser un inici estable del procés de negociació. En acabant de diverses reunions que no avancen, al final de novembre cent mil professors i professores tornen a la vaga. Després de la vaga de novembre i vinculat a la valoració negativa que es fa del resultat, el 8 de desembre l'Assemblea Estatal de Representants Provincials aprova un document que insta a iniciar el procés de constitució del Sindicat de Mestres a escala estatal en la perspectiva del Sindicat de Treballadors de l'Ensenyament de tots els sectors. Amb aquesta decisió es tanca una part important del debat sobre què construir. A partir d'ací, els debats se centren en els continguts a reivindicar, en com havia de ser eixe futur sindicat, que va adoptar característiques comunes i pròpies en funció de l'entorn social de cada territori.

Les reivindicacions

Les demandes eren moltes i no difereixen de les actuals: es lluitava contra la divisió del professorat en múltiples estaments; la demanda de participació de docents, pares, mares i alumnat en la gestió educativa; el dret a l'exercici de la representació sindical; el reconeixement de les hores lectives de la resta de l'horari; el reconeixement a la dedicació exclusiva; la retribució salarial igualitària; un nou sistema d'accés a la docència pública i posar fi a les discriminacions del professorat interí, substituït i PNN —Professorat No Numerari en precari—; la jubilació digna, en aquells dies als setanta; la gratuïtat total de l'ensenyament; la inserció de l'escola en la realitat sociolingüística de cada nacionalitat... En les comunitats amb llengua pròpia, a més, es va incorporar la recuperació de la seua llengua i de la seua cultura.

Cartell del I Congrés d'STEPV, amb il·lustració de Manuel Boix

Moviment Intersectorial

Si bé la Coordinadora era del moviment de mestres, durant 1976 un gran procés de mobilització va recórrer tot l'ensenyament amb processos participatius i assemblearis que, amb el temps, també tindrien forma sindical. Les vagues en l'ensenyament privat en relació a les negociacions dels convenis van ser dures. Com ho van ser les protagonitzades pels PNN d'institut i d'universitat. Totes van convergir en cada territori. Però va ser la singularitat organitzativa de la lluita de mestres, en aquells temps, tots dependents del Ministeri d'Educació, la que va aportar el nexe per a la configuració d'aquell potent moviment assembleari i confederal.

Una alternativa per a l'ensenyament

L'ensenyament bullia entre reivindicacions i debats en assemblees, però els sectors més dinàmics també estaven preocupats per la renovació de l'escola, per un ensenyament públic, democràtic i al servei del poble, en connexió directa amb la llengua i cultura del seu territori. En eixe marc, i durant mesos, entre 1975 i 1976, s'aproven documents importants la projecció dels quals encara és possible visualitzar en les nostres ponències de política educativa. Així, el 31 de gener es presenta *Una alternativa per a l'Ensenyament* per part del Col·legi de Doctors i Llicenciats de Madrid, com també l'havia fet anteriorment el seu equivalent a València per part del Seminari de Pedagogia del Col·legi de Llicenciats o, al juliol de 1975 el document *Per una nova escola pública, Declaració de la X Escola d'Estiu de Barcelona*.

Es tracta de documents que, com a continuadors de la millor tradició pedagògica de la república, travaven globalment els problemes de l'ensenyament, i que la seua influència, encara hui, és perfectament perceptible en les propostes de la política educativa dels sectors progressistes, especialment dels STES.

Bloc progressista / bloc conservador

Amb el desbordament del SEM i la seua posterior derrota es configuren dos grans blocs. D'una banda, el moviment

unitari que va agrupant-se al voltant de la coordinadora i, per una altra, les restes del SEM, que es transforma en el que va ser l'Associació Nacional de Professorat Estatal (ANPE). Fins i tot, durant els primers mesos, l'òrgan —i estructures del SEM— són les de la nova associació. Enfront del continuisme s'alça un potent moviment que tenia com a denominador comú el rebuig a una escola tradicional i negadora de drets, que necessitava les seues pròpies eines de participació i que incorporava, indissolublement, la seua lluita per les llibertats i per la democràcia, tan necessària per a poder reivindicar, proposar i decidir sobre ella mateixa.

Molt més que reivindicació professional

1976 va ser el preludi necessari de totes les grans transformacions que es produïrien en 1977 amb la recuperació de les llibertats, la legalització dels partits i dels sindicats, les primeres eleccions... L'onada de lluites socials i obreres va ser immensa. En l'ensenyament no va haver-hi cap sector que quedara al marge: el magisteri, la privada, els PNN en els instituts i la universitat, que es van sumar a les grans lluites de la construcció, el metall, el calçat, el camp —que realitzava el seu procés assembleari amb la constitució del que seria la COAG—, la sanitat, etc.

Si hi havia dubtes sobre quin moviment construir, van quedar dissipades en la confluència en la lluita amb altres sectors i, per tant, ideològicament vinculat a la resta de la classe obrera.

Del passat al futur

Tres anys va durar el procés que va dels moviments unitaris i democràtics de 1976 fins a la constitució de la UCSTE —actual Confederació d'STES—. Però 1976 constitueix el punt d'arrancada que impregna tot el procés i que hui, cinquanta anys després, constitueix la base del model sobre el qual els STES funcionem.

Aquell context de ruptura amb el passat va marcar tot el desenvolupament. Així, per sempre, les reivindicacions professionals es van unir a la renovació de l'ensenyament, a la recuperació de la llengua i cultura pròpies, al compromís social, a sentir-se part de la classe treballadora, a l'exercici radical de la democràcia en les relacions sindicals...

Reivindicar-ho des dels inicis és, fonamentalment, reivindicar un acte unitari, continuat i sense interrupcions del procés sindical més ric i participatiu dels últims cinquanta anys.

Passen els anys, però no passen les reivindicacions ni la lluita global per obtindre-les i per aconseguir més i millor escola pública. Cinquanta anys després, un potent moviment assembleari torna a reviscolar perquè mai se'n va anar. Sempre va estar present en cada procés de lluita perquè hi ha aprenentatges que no s'obliden.

Sindicats i procés assembleari són dos vessants complementaris d'una mateixa mobilització. Cadascú amb una projecció una tasca diferent, amb la seua independència i amb el seu futur.

Sindicats i procés assembleari són dos vessants complementaris d'una mateixa mobilització

ACCIÓ SINDICAL

LA CONSELLERIA PRESENTA UN DECRET DE REGULACIÓ DE LA JORNADA I HORARIS DEL PROFESSORAT

Algunes de les mesures incorporades són fruit de la negociació durant la vaga indefinida, com el dret a la desconnexió digital, la regulació del treball fora del centre, la reducció de la jornada a majors de 55 anys o els permisos per assumptes particulars.

La proposta de decret, que encara està oberta a la negociació, introdueix canvis significatius que detallem a continuació:

- **Reducció de la jornada laboral setmanal de 37,5 a 35 hores, tot i que aplicada a les hores complementàries.** STEPV demana que s'aplique a les hores lectives.
- **Eliminació de les hores de còmput mensual,** que STEPV ha demanat mantindre.
- **Presencialitat / no presencialitat de les hores complementàries:** es regularà en les normes d'organització i funcionament de cada centre quines hores complementàries seran presencials o no.
- **Ampliació de les hores lectives diàries a 6 hores** (1 hora lectiva més). El Sindicat exigeix mantindre-les a 5 com a màxim.
- **S'afegeix el dret a la desconnexió digital i,** per tant, la no obligació a rebre comunicacions fora de la jornada laboral, excepte en casos d'urgència justificada.
- **Es regulen les activitats durant els dies no lectius de setembre i en acabar el curs escolar,** incloent-hi el mes de juliol. STEPV exigeix que no s'obligue cap docent a assistir al centre presencialment durant el mes de juliol.
- **També es regula la reducció horària a majors de 55 anys,** però sobre les hores complementàries, per tant, en realitat no és una reducció horària. S'ha d'aplicar sobre les lectives i sense reducció salarial.
- **També s'incorpora la regulació dels sis dies de lliure disposició,** és a dir, els famosos *moscosos*.
- **I, finalment, el punt conflictiu sobre la prelació per a la tria de grups,** torns i horaris

en Secundària i altres cossos. Ja fa uns cursos que des de Personal Docent es va incorporar a les instruccions d'inici de curs que en cas d'empat, dins de cada grup, computaren tots els serveis prestats independentment de la situació administrativa (FI, FP o FC). Aquest canvi, s'argumentava en l'aplicació de la sentència 1081/2022 de 21 de juliol, basada en la Directiva europea 1999/70/CE de 28 de juny. No obstant això, l'Ordre de 29 de juny de 1992, no s'ha modificat i, per tant, ara mateixa coexisteixen ambdós instruccions amb la confusió, conflictivitat i la incertesa que això genera en les desiderates.

Com a novetat, la Conselleria proposa ara en el decret que el primer criteri per a la prelació en la tria horària siga l'antiguitat en el centre i, en cas d'empat, l'antiguitat més gran en el cos com a funcionari.

El Sindicat considera que, siga quina siga la prelació, acabarà judicialitzant-se i serà un tribunal el que decidirà. Per això el Sindicat, ha tornat a insistir en l'elaboració d'un protocol de bones pràctiques, prioritzant els consensos, els criteris pedagògics i de conciliació de la vida personal i familiar, i intentar evitar al màxim els enfrontaments interns en els departaments.

En tot cas, per al curs que ve s'enviaran instruccions als centres basades en l'ordre del 92, ja que unes instruccions no poden contradir una norma de major rang, com havia fet la Conselleria els dos cursos anteriors i que, ara, ha rectificat malgrat que en el seu moment va informar que la jurisprudència es podia aplicar directament.

A més, el Sindicat ha fet una bateria d'esmenes que podreu trobar al web de STEPV en la notícia: "Informació sobre la mesa del Decret de regulació de la jornada i horaris del professorat". Continuarem informat de l'evolució de la negociació.

STEPV EXIGEIX EL MANTENIMENT DE L'ACORD DE PROFESSORAT INTERÍ

LA CONSELLERIA HA DENUNCIAT L'ACORD DE 2010 I PRETÉN SUBSTITUIR-LO PER UNA ORDRE

El 18 de desembre va tindre lloc la primera Mesa Sectorial per a tractar la proposta d'ordre que substituirà l'acord de professorat interí de 2010. En aquell moment STEPV ja va advertir que seria un nou motiu de conflicte si no es manté la fórmula de l'acord i és substituït per una ordre, encara que s'introdueixen millores en la gestió de les borses, com l'obertura periòdica d'aquestes, una reclamació històrica del Sindicat.

Per a STEPV, l'argument donat per la Conselleria per a substituir l'acord per una

ordre és molt dèbil perquè només cal negociar un nou acord per unificar les dues addendes actuals que complementen l'acord de 2010 i que també serviria per introduir determinades millores. A més, un acord obliga a totes les parts a negociar fins que totes les parts estiguen d'acord, mentre que una ordre no requereix de l'aval sindical. Per tant, és un retrocés claríssim.

En les negociacions durant la vaga indefinida, STEPV també va tornar a exigir que es mantinguera el format d'acord i no d'ordre.

STEPV DENUNCIA NOVES PRESSIONS D'INSPECCIÓ AL BAIX SEGURA PER IMPOSAR LA PRESENCIALITAT DEL PROFESSORAT DURANT EL MES DE JULIOL

Un correu remés als equips directius anuncia visites als centres per a comprovar que les tasques de final de curs i preparació del següent estan realitzades.

STEPV ha denunciat un nou episodi de pressions de la inspecció educativa de la comarca del Baix Segura per obligar el professorat a romandre als centres educatius durant el mes de juliol, malgrat que la normativa vigent no estableix l'obligació de complir un horari presencial fix en aquest període laborable no lectiu.

En el correu electrònic una inspectora d'Educació recorda que «el mes de juliol és lectiu» (sic) i afirma: «Almenys durant les primeres setmanes de juliol, tant els docents com els equips directius han d'estar als centres, acabant totes les tasques pendents abans de poder tancar».

En el mateix missatge, la inspectora anuncia visites als centres educatius amb l'objectiu de «planificar setembre» i comprovar que diferents actuacions administratives i organitzatives estan en ordre, entre les quals cita els inventaris d'aules i espais, els informes de l'alumnat, les reunions de cicle i intercycles, la memòria final de curs, la COCOPE, XarxaLlibres o l'autoavaluació docent.

El Sindicat recorda que la normativa estableix les tasques que cal desenvolupar durant aquest període, però no fixa franges

horàries ni obliga a una permanència continuada als centres educatius més enllà de les activitats estrictament necessàries.

A més, el Sindicat denuncia que aquest tipus de comunicacions generen un clima d'intimidació i pressió sobre els equips directius i el conjunt del professorat, especialment després d'un curs marcat per la conflictivitat laboral i la sobrecàrrega burocràtica.

D'altra banda, STEPV insisteix que les condicions dels centres educatius durant el mes de juliol continuen sent inadequades en molts casos, amb espais insuficientment climatitzats i temperatures elevades que poden afectar la salut laboral del personal docent. Igualment, recorda les dificultats d'habitatge que pateix una part important del professorat destinat al Baix Segura, especialment el personal interí, en una comarca amb una forta pressió turística.

El Sindicat exigeix que es respecte l'autonomia organitzativa dels centres i els drets laborals del professorat, i condemna qualsevol intent d'utilitzar les visites d'inspecció com a mecanisme de pressió o control injustificat.

EL SINDICAT REBUTJA LA PUBLICACIÓ DE L'ORDRE DE COMISSIONS DE SERVEIS PER CONSIDERAR-LA RÍGIDA I INNECESSÀRIA

El 17 de febrer va tindre lloc la segona Mesa Sectorial sobre el projecte d'ordre de comissions de serveis. Aquesta norma, que regularia la convocatòria de les comissions per al curs 2027/2028, pretén ser un marc normatiu bàsic sobre el qual desenvolupar posteriorment les convocatòries anuals d'aquest procediment.

El Sindicat ha rebutjat la publicació d'aquesta ordre, d'una banda, perquè considera que és innecessària en un procediment de provisió de llocs que fins ara ha funcionat amb normalitat i plenes garanties i, de l'altra, perquè és un marc normatiu que parteix de moltes limitacions de participació que podrien veure's incloses posteriorment en totes les convocatòries.

En aquesta línia, STEPV ha demanat, entre altres qüestions, que s'incorpore la cura i atenció a familiars de segon grau, els tractaments de fertilitat, les agressions al professorat, els informes de la Unitat

de Resolució de Conflictes, les víctimes de terrorisme, que es retire l'obligatorietat de convivència en l'atenció a familiars de primer grau o que es tinga en compte a les persones afectades per la dana en la convocatòria d'aquest curs.

A més, s'ha demanat retornar a la fórmula "d'interés particular" on es valoraven els serveis prestats perquè amb "l'interés professional" s'ha establert un barem molt limitat.

El Sindicat també ha mostrat la seua disconformitat amb la tria de professorat per part de les direccions dels centres, atès que pot obrir les portes a dinàmiques negatives entre els mateixos membres d'un claustre, al fet que puguin no utilitzar-se criteris generals i objectius, però, sobretot, a pràctiques que han generat controvèrsia i confrontació en altres territoris, com en Catalunya a través del decret de plantilles.

STEPV ENTRA AMB FORÇA EN ELS COMITÉS D'EMPRESA DEL PROFESSORAT EXPERT DE FORMACIÓ PROFESSIONAL I ESPECIALISTA DE RÈGIM ESPECIAL

Anna Oliver Barreda
Coordinadora d'Ensenyaments Artístics i EOI

Un punt d'inflexió històric en la representació sindical de l'educació valenciana

Les darreres eleccions sindicals, celebrades el passat mes de juny, han marcat una fita històrica per a un dels col·lectius que, fins ara, s'havia trobat en una de les situacions de major vulnerabilitat i desprotecció jurídica dins del sistema educatiu públic valencià: el professorat expert en el sector productiu de la Formació Professional (FP) i el professorat especialista de règim especial. Per primera vegada, aquests professionals han pogut exercir el seu dret democràtic a triar els seus representants per a la constitució dels comitès d'empresa, i el veredict de les urnes ha estat clar i contundent: STEPV es consolida com la força referent i majoritària d'aquest col·lectiu, acostant-se a la majoria absoluta en el còmput global.

La regulació actual d'aquest personal com a personal laboral deriva directament de l'aplicació de la LOMLOE i de la nova llei de l'FP, que ha permès regular la seua contractació, atés que els ha definit com a personal laboral i ha deixat de banda el contracte administratiu, que no tenia cobertura legal en l'àmbit de la funció pública docent, i que els ha condemnat a una situació d'irregularitat i precarietat institucionalitzada durant molts anys.

La crònica d'una lluita iniciada en 2018 i un camí ple d'obstacles

La implicació d'STEPV amb el professorat expert i especialista no és nova ni electoralista, ja que va començar a teixir xarxa i a organitzar el col·lectiu l'any 2018, conscient de les necessitats específiques d'aquests docents. L'any 2022, STEPV ja va fer un pas avant i va promoure la convocatòria d'eleccions sindicals per a dotar-los d'estructures de representació, fet que va ser impugnat de manera conjunta per l'Administració i per dues organitzacions sindicals que ara han concorregut a aquests comicis.

Durant el curs 2024-25, el Sindicat també va acompanyar aquest col·lectiu en la nefasta

gestió de les seues borses de mèrits per part de la Conselleria: des de criteris confusos i poc adequats a problemàtiques amb les places o el mateix procediment administratiu.

A més, no podem oblidar la vaga indefinida convocada per STEPV el novembre de 2025 a causa de l'empitjorament de les condicions laborals d'aquest professorat arran de l'aplicació del Decret 97/2025, així com tampoc s'han d'oblidar les millores aconseguides a posteriori gràcies a l'Acord de 12 de desembre que va posar fi a la mobilització del personal expert i professorat especialista.

En conclusió, el suport rebut demostra que el professorat té memòria i sap qui ha estat al seu costat en els moments de màxima incertesa i, per això, amb la constitució dels nous comitès d'empresa, s'obri finalment l'escenari esperat per a poder negociar el que serà el primer conveni laboral del sector, una ferramenta jurídica indispensable per a millorar les seues condicions de treball.

Anàlisi dels resultats: la vertebració d'un suport majoritari

El suport obtingut per STEPV en les eleccions és esperançador i és que, de les 23 delegades i delegats possibles que es triaven en el conjunt del País Valencià, el Sindicat n'ha obtingut un total d'11, fregant la majoria absoluta. Les xifres per intercomarcal són les següents:

A Castelló, 3 de 5 possibles, és a dir, majoria absoluta; a València, 5 de 9, també majoria absoluta i, a Alacant, 3 de 9.

És per això que STEPV vol agrair, també des d'ací, la confiança del professorat expert i especialista en les nostres candidatures i continuarà treballant de valent per a millorar les condicions laborals d'aquest professorat com ho ha fet sempre, però ara amb l'aval i el suport de la majoria del professorat.

El full de ruta d'STEPV: fites i reivindicacions irrenunciables

La constitució dels comitès d'empresa és només el punt de partida. STEPV ja ha dissenyat una llista de fites, d'accions i reclamacions essencials per a aquest col·lectiu:

Entre altres, les qüestions que el Sindicat reclamarà són essencials per a millorar les condicions laborals: negociació d'un conveni propi digne, dignificació de la figura d'expert i especialista, reconeixement dels triennis des de l'inici de la contractació en l'Administració pública, reconeixement del dret a la formació i del complement per formació, equiparació salarial del cos A2 al cos A1, estabilització i catalogació com a places estructurals les

Integrants de la candidatura de Castelló

seues places per a garantir-ne la continuïtat i la creació de places itinerants.

Més enllà d'això, cal que els procediments de les borses, l'adjudicació i les substitucions siguin transparents i públics alhora que se substituïsquen immediatament totes les places. A més, també cal que es reconega l'experiència docent per a qualsevol procediment administratiu posterior i que es reconeguen, en hores lectives, la tasca de creació de material didàctic, elaboració del currículum, guia docent, etc., que du a terme aquest professorat.

De la mateixa manera, per tal que el sistema educatiu públic valencià puga tindre experts que treballen en el sector públic, com ara de bombers forestals, caldrà dur a terme una ampliació de l'excepcionalitat de la llei d'incompatibilitats.

En definitiva, STEPV enceta aquesta nova etapa amb determinació, responsabilitat i l'energia que arriba en saber que tenim el col·lectiu darrere. La lluita per la dignificació del professorat expert i especialista continua i no pararem fins a aconseguir que la seua realitat laboral siga justa, estable i plenament reconeguda.

TRES CANDIDATURES, EN PRIMERA PERSONA

Maica Guaita (Castelló)

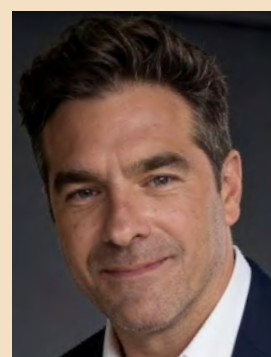
Soc artista fallera valenciana amb 40 anys d'experiència en el sector i, des de fa uns quants cursos, professora experta en el CIPFP Benicarló.

Valore STEPV per ser el sindicat que sempre ha estat al costat del nostre sector. Personalment, com a representant sindical per Castelló, pense que aportaré experiència, lluita per la igualtat i defensa del nostre treball, tan poc valorat per l'Administració i tan important per al bon desenvolupament dels cicles.

Laura Lacomba (València)

Soc llicenciada en Dret, tècnic ortopèdic i professora experta del sector productiu en el CIPFP Ausiàs March de València des del 2011. Com a administradora solidària d'Ortopèdia Lacomba, aporte l'experiència d'una empresa amb més de 50 anys de trajectòria. Com a representant d'STEPV a València, la meua prioritat serà la defensa dels nostres drets i l'impuls d'una FP d'excel·lència en mesclar les aules i el sector productiu.

Joaquín Hernández (Alacant)

Soc especialista en soldadura i fabricació mecànica, bussejador professional i docent en FEMPA, el CEFIRE i expert en l'IES Antonio José Cavanilles d'Alacant.

Com a representant d'STEPV en el comitè d'empresa, treballaré per la defensa del col·lectiu, una FP de qualitat i una major connexió entre l'educació i la indústria.

El suport rebut demostra que el professorat té memòria i sap qui ha estat al seu costat en els moments de màxima incertesa

CALOR, VAGA I SALUT LABORAL: EL PANORAMA DELS CLAUSTRES PER A SETEMBRE

Joan Miquel Tomàs

Responsable de Salut Laboral STEPV

La vaga ha posat damunt la taula moltes de les mancances arrossegades per l'educació pública valenciana. Algunes ja hi eren abans, silencioses però persistents, com un clevell que travessa l'edifici molt abans que caiga cap rajola. Altres s'han fet visibles amb tota la seua cruesa en aquestes setmanes de mobilització. Parlarem, d'una banda, de les condicions ambientals dels centres educatius, amb temperatures extremes que pateixen alumnat i personal docent i no docent. I, d'altra, de la salut mental, sovint amagada darrere de la paraula malestar, però profundament vinculada als riscos psicosocials que es generen en els nostres llocs de treball.

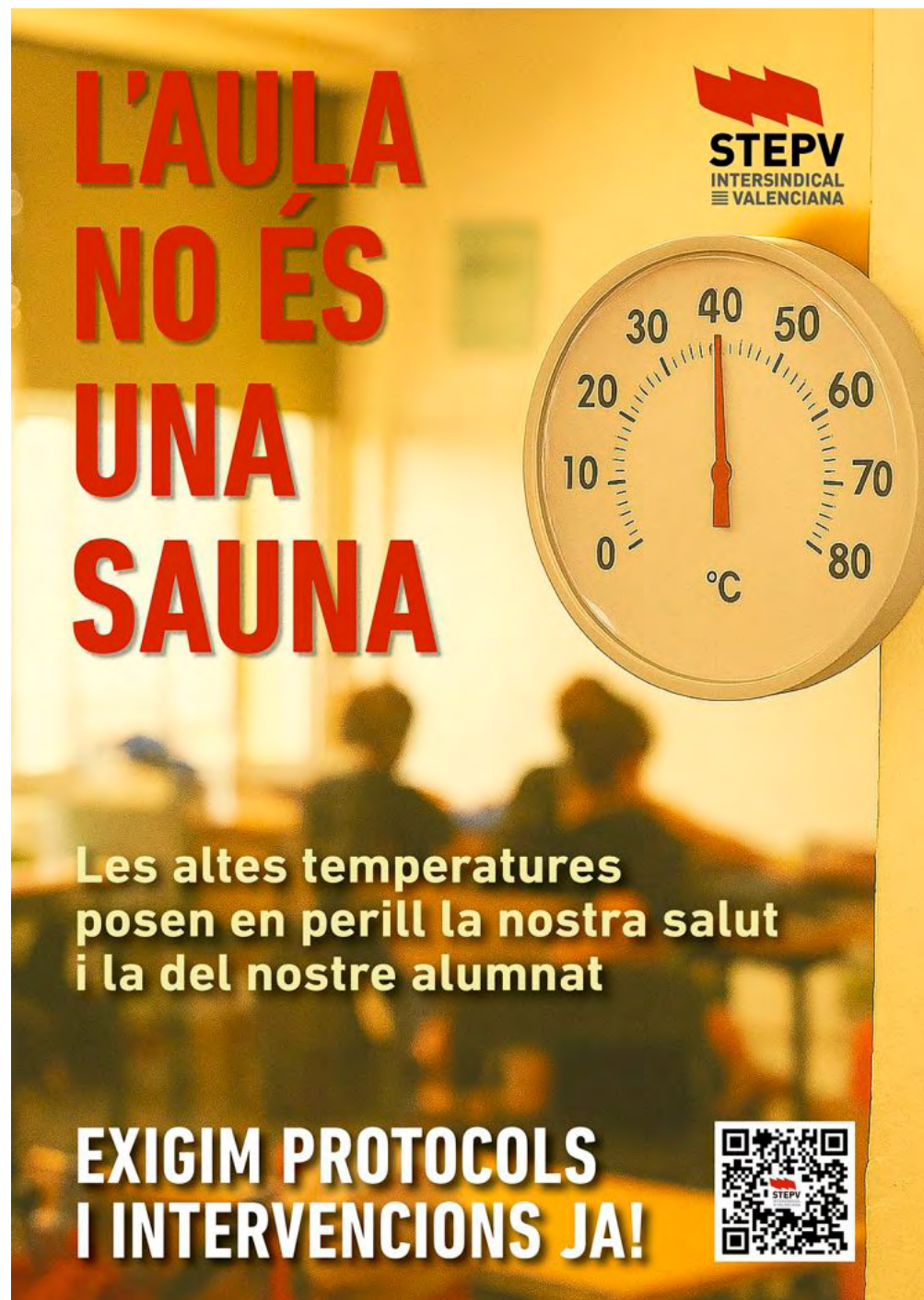
Durant les últimes setmanes, l'STEPV ha impulsat una campanya de recollida de dades sobre temperatures en aules, tallers, gimnasos, despatxos i altres dependències docents. Les respostes rebudes —les quals agraïm moltíssim—, mostren una realitat molt preocupant, i és que nombrosos centres superen de manera reiterada temperatures incompatibles amb una activitat educativa segura, saludable i digna.

Des de l'àrea de Salut Laboral hem elaborat informes, hem traslladat la informació als comitès de seguretat i salut, hem preparat models d'escrit per als centres i hem impulsat actuacions davant l'Administració, així com denúncies davant la Inspecció de Treball.

Pensem que la Conselleria no pot limitar-se a recomanacions genèriques ni a traslladar la responsabilitat als equips directius. És l'Administració educativa la que ha de garantir centres segurs i saludables, ja que la normativa preventiva obliga a avaluar els riscos, planificar l'activitat preventiva i adoptar mesures correctores. Per això, reclamem avaluacions específiques de les condicions ambientals, amb criteris tècnics i no merament subjectius; actuacions immediates quan se superen els límits raonables de confort i seguretat; dotació de ventiladors, ombreig, millora de la ventilació i reorganització d'espais quan siga necessari; i, sobretot, un pla estructural d'infraestructures que incloga climatització, aïllament tèrmic, tendals, sensors de temperatura i humitat, i calendari pressupostat d'execució.

També cal un protocol clar d'actuació davant d'episodis de calor extrema. No n'hi ha prou amb una circular. Els centres necessiten saber què fer, qui decideix, com es comunica i quines mesures s'han d'aplicar quan les condicions impedeixen desenvolupar l'activitat lectiva amb normalitat. No pot dependre de la bona voluntat

Treballar i estudiar amb calor extrema no és normal, no és inevitable i no pot continuar sent una rutina acceptada

de cada equip directiu ni de la capacitat de resistència del professorat i de l'alumnat.

Aquesta campanya ha evidenciat una vegada més que la salut laboral és un tema prioritari, és una part essencial de la defensa de l'escola pública, que les retallades, la manca d'inversió i la deixadesa per part de la Conselleria, han fet creure que no és important. Res més lluny de la realitat. Des de l'STEPV continuarem recollint incidències, assessorant els centres, donant suport a les delegades i delegats de prevenció i exigint responsabilitats a l'Administració.

Perquè treballar i estudiar amb calor extrema no és normal, no és inevitable i no pot continuar sent una rutina acceptada. La salut laboral també forma part de la lluita per unes condicions dignes i per una educació pública de qualitat.

Pel que fa als riscos psicosocials, hem pogut observar les mancances que han evidenciat la gran quantitat de demandes d'intervenció dels comitès de seguretat i salut laboral així com el que observem a partir de la contínua interacció que duem a terme en les visites als centres.

Ara, tota aquesta problemàtica s'ha vist agreujada per un fet inusual: la vaga

educativa. Una circumstància que, voluntària o involuntàriament, ha desencadenat polarització i enfrontament, en el sentit literal del terme, entre el professorat. Tot això pot fer, que al setembre, una part d'aquest conflicte sure dins dels centres, en les relacions quotidianes entre companyes i companys.

Hem de tindre clar que el conflicte no naix perquè hi haja persones que hagen fet vaga i altres que no. Naix perquè l'Administració ha traslladat als centres una pressió que no ha sabut, o no ha volgut, resoldre en la negociació. Quan les condicions de treball empitjoren, quan hi ha cansament acumulat i quan les persones senten que han defensat posicions diferents en un moment de tensió, poden aparèixer retrets, silencis, etiquetes, culpabilitzacions o dinàmiques de bloc. Tot un seguit de riscos que són clarament conseqüència de la mala gestió que del tema ha fet l'Administració.

Dins dels factors de risc psicosocial estan les males relacions interpersonals, l'exposició a conflictes, les conductes inadequades i la gestió insuficient dels conflictes per part de l'organització. Per tant, no és un problema de "mal ambient" o de qüestions personals, sinó

de condicions de treball que poden afectar la salut laboral. A més, la Llei de prevenció de riscos laborals estableix el dret del personal treballador a una protecció eficaç i recorda que aquest deure també correspon a les administracions públiques. És per això, el retorn als centres hauria de fer-se amb una mirada preventiva.

No hem d'amagar les diferències ni tampoc imposar una falsa normalitat, però cal garantir que la discrepància sindical o personal no es converteix en hostilitat laboral. Les persones que han fet vaga han exercit un dret fonamental. Les persones que no n'han fet poden haver tingut motius diversos. Cap d'aquestes decisions hauria de justificar assenyalaments, pressions, burles, exclusions o comentaris que trenquen la convivència professional. Interessa seguir una sèries de pautes per aconseguir un grau acceptable de "normalitat" a l'inici del curs.

Per començar, haurem de separar el conflicte laboral de les persones concretes. No assenyalar. La segona pauta consistiria en evitar els espais informals de desgast. Comentaris de passadís, grups de missatgeria, insinuacions o ironies poden actuar com a acceleradors del conflicte. Si cal parlar, millor fer-ho en espais formals, amb ordre del dia, torns de paraula i acta quan pertoque. Els claustres i departaments han de servir per a organitzar el treball, no per ajustar comptes. La tercera és demanar a les direccions una actuació preventiva clara. Els equips directius han de vetllar per un clima de respecte, no des d'una falsa neutralitat, sinó des de la responsabilitat d'evitar conductes que puguen derivar en riscos psicosocials. La quarta és recórrer a la mediació i al diàleg abans que el conflicte s'enquiste. Actuar de manera immediata mitjançant negociació, i si no és possible, amb intervenció de terceres persones o mediació. Per últim, la cinquena és activar la representació sindical i preventiva quan el malestar deixe de ser puntual. Delegades i delegats de prevenció, juntes de personal i comitès de seguretat i salut han de poder recollir incidències, demanar avaluacions psicosocials quan siga necessari i exigir mesures organitzatives. No tot malestar és assetjament, però tot malestar sostingut deriva en crisi i, per tant, mereix atenció preventiva.

Setembre no hauria de ser un retorn a la normalitat, perquè la normalitat ja era part del problema. Ha de ser una oportunitat per reconstruir espais de treball respectuosos, democràtics i saludables. La vaga ha expressat un conflicte laboral real; ara cal evitar que l'Administració aconseguisca allò que tant maquiavèl·licament porta intentant des del principi: que el professorat acabem enfrontat.

No ho consentirem. No ho aconseguiran.

La vaga ha expressat un conflicte laboral real; ara cal evitar que l'Administració aconseguisca que el professorat acabem enfrontat

LA NEGOCIACIÓ DEL CONVENI COL·LECTIU: UN REpte, UNA OBLIGACIÓ, UNA NECESSITAT

Les universitats estan obligades a acceptar el repte d'afrontar les necessitats del seu personal laboral, sense amagar-se darrere de la Conselleria i sense recolzar-se en sindicats ben pagats.

Secretariat Nacional
Universitats STEPV

El curs 2025-2026, per al sector d'universitats, ha significat l'inici d'un nou període negociador amb les universitats públiques valencianes. En aquest cas, tenim per davant el repte de negociar un nou conveni col·lectiu que millore —i ha de ser substancialment— les condicions laborals de tot el personal laboral de les universitats públiques valencianes.

El sector es va organitzar ràpidament, formant un grup de treball obert a tota l'afiliació per a aconseguir una proposta ampla,

detallada i responsable que poder dur a la mesa de negociació. Vam aconseguir articular 50 punts reivindicatius, que comprenen tots els col·lectius que conformen el personal laboral.

Prèviament a l'inici de les negociacions, els sindicats presents en la mesa negociadora vam crear també un grup de treball a fi de promoure una proposta comuna. El resultat va ser tan decebedor que STEPV va decidir eixir-se'n i continuar en solitari, obligats per la postura continuista i confortable dels altres sindicats.

Així les coses, les negociacions es van encetar amb postures clarament allunyades entre els participants en la negociació: les universitats només volen fer un trasllat acrític dels canvis normatius a la redacció

del nou conveni; els altres sindicats, fan una tasca mínima per tal de quedar bé amb les universitats; la Conselleria testimonia els pocs avanços que van produint-se, però posant per damunt de tot l'ombra de les retallades en finançament per a aquest personal laboral. I STEPV predica en el desert, posant el dit en els punts més dolorosos de la negociació. Una postura complicada, per la soledat i la incomprensió. Però també per l'evidència que, en realitat, no hi ha cap intenció de fer un conveni que resolga els problemes que bona part del personal laboral arrossega des de fa dècades.

Pel calendari de negociació, pel ritme, per l'ambient, per la manca de propostes

serioses, pels arguments acomodaticis dels altres sindicats..., per tantes coses, STEPV està cada vegada més convençut que, de nou, ens tocarà lluitar en solitari. Però no defallim i seguim posant damunt la taula les propostes necessàries per a donar una solució als problemes del personal laboral. Perquè el nostre sindicat no deixa mai ningú arrere, i menys encara el personal més precari.

Les universitats estan obligades a acceptar el repte d'afrontar les necessitats del seu personal laboral, sense amagar-se darrere de la Conselleria i sense recolzar-se en sindicats ben pagats. L'excel·lència amb què sovint s'omplin la boca no es pot suportar en un personal precari, quasi sense drets laborals, que passa dècades en condicions de misèria i que, finalment, ha d'abandonar la seua carrera professional i buscar una vida millor en altres llocs.

Per tot açò, STEPV no parará fins que aquestes necessitats estiguen reflectides i totalment abordades en el nou conveni. I si això no es produeix, no el signarà.

ESCOLA SINDICAL DE FORMACIÓ MELCHOR BOTELLA

FORMACIÓ, CONSCIÈNCIA I LLUITA DOCENT

Xavier Nogués Sanchis
ESFMB

Quan una vaga educativa travessa el País Valencià, no s'atura només l'horari d'un centre, el malestar acumulat es converteix en veu col·lectiva i reivindicació compartida. Es posa fre a la resignació davant la sobrecàrrega, les ràtios, la burocràcia, les retallades, la pèrdua de poder adquisitiu i l'arraconament del valencià. I, al mateix temps, es posa en marxa una altra escola: la de les assemblees, les converses en els claustres, els cartells a la porta i la certesa que cap dret s'ha aconseguit mirant cap a un altre costat.

Des de l'ESFMB hem viscut aquest temps des d'un compromís clar, estar al costat del professorat. La formació és també una manera d'escoltar, d'acompanyar i donar resposta a les necessitats que emergeixen als centres educatius.

Davant la mobilització, l'ESFMB ha volgut contribuir-hi generant espais de reflexió, acompanyant les inquietuds del professorat i reforçant la idea que la formació és també una ferramenta per a sostindre la lluita. Perquè defensar l'escola pública exigeix presència al carrer, però també pensament compartit, organització i mitjans per a continuar avançant cap a una educació més digna, més justa i amb més recursos.

Per a nosaltres, aquest posicionament és inseparable de la formació sindical. Formar no és només oferir cursos, és crear espais per a pensar col·lectivament, compartir mitjans i reforçar la capacitat d'organització

del professorat. Parlem de treballar amb dignitat, d'atendre millor l'alumnat, de reduir la càrrega burocràtica, de disposar de plantilles suficients, de defensar la nostra llengua i de garantir una educació pública de qualitat.

El nostre pla formatiu així ho reflecteix. Parlem de competència digital docent, d'intel·ligència artificial a l'aula, de programacions didàctiques, de riscos psicosocials, de mediació, de prevenció, de valencià, d'igualtat, d'inclusió, de negociació col·lectiva i de salut laboral. No es tracta de formació aïllada. Són peces d'un mateix horitzó: un professorat més preparat, més protegit i més capaç d'intervindre en la realitat que viu.

Enmig d'una vaga, aquests continguts prenen encara més sentit. Formar-se en riscos psicosocials és posar nom al cansament acumulat i a les condicions que el provoquen. Formar-se en negociació és conèixer com es defensen i es conquisten millores. Formar-se en valencià és reivindicar una escola arrelada

Defensar l'escola pública exigeix presència al carrer, però també pensament compartit, organització i mitjans per a continuar avançant cap a una educació més digna, més justa i amb més recursos

Integrants de l'ESFMB en una de les manifestacions de la vaga

al país. Formar-se en inclusió és recordar que la lluita docent també és la de l'alumnat que més suport necessita.

L'ESFMB és escola perquè crea coneixement, però és sindical perquè sap que el coneixement ha de servir per a transformar. No hi ha bona formació si no escolta el que passa als centres. No hi ha aprenentatge

útil si no ajuda a posar paraules al malestar, compartir estratègies i convertir la queixa en proposta.

Com escrivia Vicent Andrés Estellés: "Assumiràs la veu d'un poble". Des de l'ESFMB, continuarem assumint aquesta veu des de la formació, el compromís i la defensa d'una escola pública valenciana, digna i transformadora.

Integrants de la La Manifa's Band, a la Conselleria

LA MANIFA'S BAND, L'ÀNIMA MUSICAL DE LA VAGA

La música ha sigut fonamental perquè les mobilitzacions no defalliren. L'Assemblea Musical Docent per l'Educació Pública ha trobat en la Manifa's Band un element d'acció reivindicativa alegre i combatiu.

Vicent Xavier Contrí Ribes
Àrea de Comunicació STEPV

A les portes de la Conselleria d'Educació la gent planta tendals per a suportar un sol que encén l'asfalt i recalfa les testes de milers de docents que reclamen millores laborals per a l'escola pública. A l'avinguda de Campanar irromp un dia més la Manifa's Band i els balls i les consignes de protesta es multipliquen de seguida. No és massa agosarat afirmar que la música de banda ha canviat per a sempre el model de manifestacions educatives al País Valencià. Des de l'11 de maig i fins a l'11 de juny la presència dels músics als carrers de les principals ciutats ha sigut constant.

Més de 900 músics i col·laboradors s'han involucrat en tres grups d'accions. A València,

Alacant i Castelló, treballen amb l'objectiu de mantindre vives les protestes, també a l'estiu.

Ricardo Martínez Toledo, mestre de música del CRA El Pinar (Alcubles-Figueroles de Domenyo) ha sigut una de les persones

Més de 900 músics i col·laboradors a València, Alacant i Castelló, treballen amb l'objectiu de mantindre vives les protestes, també a l'estiu

encarregades de coordinar el naixement d'aquesta assemblea musical i per extensió de la Manifa's Band. La idea és molt senzilla,

dins de la magnitud que ha pres el fenomen musical. "Som la banda del poble. No som la banda d'un sindicat o d'una associació. Pensem que la lluita per l'educació pública ha de ser el nostre motor i hi col·laborem de la millor manera que sabem", afirma el mestre.

Un altre dels docents destacats en l'organització, Guillem Ballester, professor de Matemàtiques a l'IES Benicalap de València, explica el naixement de la Manifa's Band: "No va eixir d'una idea preconcebuda. Hi havia xaranges, grups, gent de Musiescola, músics de la Valldigna, músics amb instruments de manera independent. Es va obrir el grup de whatsapp on es convocava la gent que volia participar en la manifestació del 15 de maig, tampoc ens pensàvem que això anava a durar tant de temps. S'hi va apuntar tanta gent que vam acabar fent particions". I d'aquesta manera, els músics s'han anat coordinant diàriament per a cobrir actes, protestes i tota mena d'accions artístiques i reivindicatives.

GRANS ÈXITS

La vaga també ha servit per a reconèixer la imaginació i la inventiva —en les lletres— en l'ampla selecció musical que s'ha tocat en directe en concentracions i manifestacions. Així una reconeguda marxa fúnebre es va cantar amb la lletra: "Consellera, consellera. No et quedes en bajoqueta que la pública s'ofega i al final rebenstarà". Igualment es feu una versió del clàssic de Chimo Bayo: "Esta sí, esta no, esta vaga me la pague jo". El professorat també ha entonat el "Mediterrània" o el "Karrasketon" de La Fúmiga i han creat filades i esquadres quan les marxes mores i cristianes han pres el protagonisme pels carrers. Però un dels moments més àlgids de les protestes musicals fou quan la Manifa's Band interpretà "La marxa imperial" de John Williams davant de la Policia Nacional i els agents antiavalots. Un tema que sona en les pel·lícules d'Star Wars quan el malvat Darth Vader ix en escena. Era una peça

Un dels moments més àlgids de les protestes musicals fou quan la Manifa's Band interpretà "La marxa imperial" de John Williams davant de la Policia Nacional i els agents antiavalots

musical destinada inicialment per a rebre la consellera... Que el sentit de l'humor no falte! I que la força de la música ens acompanye!

18 D'OCTUBRE 2026
POLINYÀ DE XÚQUER
SALA MARINA
12.00H

STEPV 50 anys

Fa cinquanta anys, el moviment assembleari iniciava el procés de transformació que conduiria a la formació d'STEPV. Entre la lluita i la festa, anem a commemorar la vigència d'aquell model. **Comptem amb tu!**